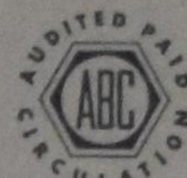
MARCH 15, 1968 — No. 844 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. ● Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

Achter de schermen

Het inpalmen van de **Pueblo** heeft nogal wat deining veroorzaakt. De meesten zullen het ongetwijfeld gezien hebben als een gevaar van een hernieuwde oorlog in Korea om zodoende de Vietcong te hulp te komen, aangezien de Amerikanen dan genoodzaakt zouden zijn op twee fronten te vechten. Inderdaad, de uitspraken van de laatste maanden van de Noord-Koreaanse president waren allesbehalve vriendelijk. Toch zit achter de inbeslagname van de Pueblo veel meer dan men zo op het eerste gezicht zou denken.

Gedurende lange tijd is er een verbitterde strijd tussen Rusland en Amerika gaande om elkaar af te luisteren. Deze strijd speelt zich hoofdzakelijk achter de coulissen af, maar na het incident van de Pueblo hebben twee Londense journalisten, John Davy en Andrew Wilson, een vluchtig kijkje achter de schermen genomen. Een verslag daarvan werd onlangs in het Engels blad **Observer** gepubliceerd.

In dit verslag vertellen ze hoe jaarlijks miljoenen dollars worden besteed aan allerlei instrumenten waardoor men gewaar kan worden waar de vijandelijke radars staan opgesteld en de berichten kan afluisteren die via de kortegolf-zenders worden uitgezonden.

De laatste tijd was het nogal wat onrustig aan de Zuid-Koreaanse grens, zodat Amerika waarschijnlijk de Pueblo verzocht heeft om de militaire berichten af te luisteren, teneinde gewaar te worden of de Noord-Koreanen inderdaad van plan waren Zuid-Korea binnen te vallen. De Russen, die voor hun luister-activiteiten 'onschuldige' vissersboten gebruiken, zijn al even nieuwsgierig als de Amerikanen.

Dit is echter niet de enige methode om te spionneren. Momenteel cirkelen heel wat satellieten om de aarde om foto's over de vijandelijke doelstellingen te nemen. Zij kunnen op een hoogte van 150 mijl zelfs foto's nemen van voorwerpen niet grote dan 20 voet lang. Bovendien is men in staat om met infra-rode stralen foto's te nemen van clandestiene industriële installaties. Bovendien dienen deze satellieten om informaties in te winnen over vijandelijke radartoestellen. Waarschijnlijk is men eveneens in staat telefoongesprekken op te vangen.

Het is namelijk zo dat bij veel militaire berichten geen geheime code wordt gebruikt. Dit is meestal te kostbaar, hoewel er nu reeds een machine is waardoor het gebruik van code goedkoper wordt. Ook al zou code geregeld worden gebruikt, dan zal men zich bezighouden met het ontcijferen van het code schrift. Bovendien worden de satellieten gebruikt om de radartoestellen te ontdekken teneinde stralen te beïnvloeden, zodat de vijand bij het afschieten van raketten het doel waarop de raket is gericht, mist. Bovendien tracht men het eerste waarschuwingssignaal van een raket te ontzenuwen of het systeem, waarmee de raketten worden bestuurd, in de war te brengen. Dit is volgens de **Observer** waarschijnlijk de reden waarom de Russen zo graag aan de kust van Cape Kennedy 'vissen'.

Sinds 1952 is in Amerika de National Security Agency druk in de weer om haar spionnagewerk te verbeteren. De Think Tank, waarover wij onlangs in een Varia hebben geschreven, van de Luchtmacht probeert in haar laboratorium telkens weer nieuwe foefjes uit te vinden om af te luisteren en raketten in hun loop te sluiten. Al dat in-de-lucht-schieten van raketten is dus werkelijk meer dan wat 'Spielerei'.

Amerika heeft in het Verre Oosten (Japan) en in Europa (Duitsland) ook nog een paar 'speurhonden'. Vandaar dat Rusland haar uiterste best doet om Japan en West-Duitsland tot strikte neutraliteit te bewegen.

Vraag echter niet hoeveel geld deze 'zekerheid' de staat jaarlijks kost. De gegevens hierover zijn geheim, maar naar men schat kosten ze de staat enorme kapitalen geld. Men kan met het speurderswerk moeilijk stoppen, want de vijand gaat door. Het is daarom enigszins te begrijpen dat Krushchev tijdens zijn bezoek aan Amerika aan Cabot Lodge voorstelde om op dit gebied samen te werken, aangezien er handen vol geld mee gemoeid zijn.

★

Het koninkrijk Bhoetan

Op de grens van India en China ligt het kleine koninkrijk Bhoetan. Tot voor kort was het een onbeduidend landje, waar eeuwen geleden de tijd was blijven stilstaan. Daarin is de laatste tijd verandering gekomen. Ingenieurs, onderwijzers en militaire autoriteiten uit India hebben de moderne tijd ingeluid. Waarom die broederdiensten van India?

India vreest dat China op zekere dag India zal aanvallen. De vijand zou gemakkelijk gebruik kunnen maken van het beboste Bhoetan, zoals Noord-Vietnam dit met Cambodia doet. Daarom probeert India China, dat altijd heeft beweerd dat Bhoetan een deel van het door China veroverde Tibet is, een stap voor te zijn. Wegen worden aangelegd. Electriciteit is voor het eerst in gebruik genomen. Ongeveer 28.000 buitenlanders, hoofdzakelijk afkomstig uit Nepal, zijn in Bhoetan werkzaam. In de 105 scholen worden de 15.000 leerlingen door onderwijzers uit India onderwezen. Bhoetan heeft slechts 20 personen met een college diploma, maar 900 Bhoetanezen studeren in India. Dit jaar hoopt men voor het eerst geld in omloop te brengen. Officieren uit India leren Bhoetanese jongeren de krijgskunst. De broederdiensten van India worden echter niet in alle opzichten gewaardeerd, want de buren delen de lakens uit.

Geen buitenlander kan Bhoetan binnenkomen of verlaten zonder toestemming van de Indiase minister van buitenlandse zaken. Nu beschuldigt China India van imperialisme. Wil India zich beschermen tegen China door Bhoetan te moderniseren, dan zal men toch rekening moeten houden met de rechten van de inwoners van Boethan.

★

Te weinig werkkrachten in Japan

Japan heeft zich na de oorlog enorm ontwikkeld. De industrie is zodanig toegenomen dat het het zesde industrieland in de wereld is. Het aantal babies is echter sterk teruggelopen, zodat de bevolkingsaanwas per jaar slechts 1% is, in tegenstelling met 2—3% in Communistisch China en India. De regering heeft haar bezorgdheid hierover uitgesproken, want het ziet er naar uit, dat wanneer deze trend aanhoudt, de bevolking langzaam terugloopt, terwijl het land om jonge mensen verlegen zit, want de industrie breidt zich nog steeds uit. Vele bedrijven klagen erover dat zij met personeelsgebrek te kampen hebben. Daar komt bij dat de arbeidsprestatie afneemt en de Japanners slordig worden bij de afwerking van hun produkten, wat hun reputatie, die zij de laatste jaren hebben verworven — voor de oorlog hadden ze een slechte naam — niet ten goede komt. De arbeiders zijn echter niet bang om ontslagen te worden, want ze kunnen ergens anders gemakkelijk een andere baan krijgen. Vandaar dat ze ook hoge lonen durven te eisen, waardoor Japan moeilijker met andere landen kan concurreren, te meer daar zij nagenoeg alle grondstoffen moet invoeren. Het is dus niet allemaal rozengeur en maneschijn in Japan.

De Barmhartige Samaritaan en de rovers

Christenen in alle delen van de wereld zullen zich ongetwijfeld meer dan eens de vraag hebben gesteld: hoe moeten wij nu tegenover de (Vietnam) oorlog staan? Het is verblijdend, dat velen onder ons ernstig met deze vragen bezig zijn. Dat is wel eens anders geweest. Hoeveel Fransen en Duitsers zouden zich eerlijk met deze vraag hebben bezig gehouden toen Napoleon en Hitler hun veroveringen begonnen? Je land dienen — vaak in slaafse gehoorzaamheid — werd toen beschouwd als het vervullen van een goddelijke plicht. Het is begrijpelijk dat vooral na de tweede wereldoorlog, waarin bijzonder duidelijk is geworden hoe een volk zich door een leider kan laten verleiden, men elke oorlog niet meer als een heilige oorlog beschouwt. Het zijn vooral de verschrikkingen van deze oorlog geweest die de roep naar vrede hebben verlevendigd. Het pacifisme maakt dan ook in onze tijd weer opgang. Ook onder de christenen.

Met kerst hebben enkelen van hen in Haarlem en Amsterdam een pamflet uitgereikt, speciaal aan degenen die de Kerstnachtdiensten wilden bezoeken. Wij drukken hieronder de brief in haar geheel af, om U een juist beeld te geven van de gedachtengang van deze christelijke pacifisten.

"Geachte Kerkganger,

Neemt U ons niet kwalijk, maar wij voelen ons verplicht U deze nacht een paar nare, mogelijk zelfs choquerende zaken onder de aandacht te brengen.

Wij vragen ons namelijk af, of U zich gerealiseerd hebt dat de kerkgang met kerstmis wel eens een heel twijfelachtige zaak zou kunnen zijn.

Is het dit jaar ook niet bij U opgekomen dat we er goed aan gedaan zouden hebben thuis te blijven, Vindt U ook niet dat onze kerstnachtviering een min of meer ridikule vertoning van schijnvroomheid en zelfgenoegzaamheid is wanneer wij weten dat er in onze wereld kernwapenvoorraden liggen opgestapeld, voldoende om 40 maal de gehele mensheid uit te roeien, wanneer wij aanvaarden dat er op dit zelfde moment in ons eigen land al meer dan voldoende materiaal gereed ligt om een zogenaamde "beperkte" atoomramp te veroorzaken, en wanneer wij bovendien aanvaarden dat onze eigen regering bereid is — zij het node — deze vernietigingswapens te gebruiken?

Blijven wij erbij politieke onderdrukking, sociaal onrecht, ekonomische achteruitstelling, bombardementen met bacteriologische en chemische wapenen te accepteren als even zovele onontkoombaarheden, waar wij nu eenmaal niets aan kunnen doen?

Is het nu eigenlijk niet ondubbelzinnig in strijd met het evangelie, dat de overgrote meerderheid van het Nederlandse volk de bewuste 2% ontwikkelingshulp teveel vindt? En dat terwijl er op onze aarde 40 miljoen mensen per jaar van honger omkomen.

Wij vinden dat het de hoogste tijd is om zo snel mogelijk serieus en konsekwent werk te gaan maken van een daadwerkelijke afvloeiïng van defensiegelden naar de ontwikkelingsprojekten en wij dachten dat het prestige van het christelijke westen alleen nog op deze wijze enigszins kon worden hersteld! Het is en blijft toch immers zó, dat zowel de openbaring als de christelijke ethiek in lijnrechte tegenspraak zijn met het zelfzuchtige stelsel van geld en geweld, waar wij ons dag aan dag mee akkoord bevinden!

Daarom dan ook pleiten **wij** voor een radikale omvorming van onze maatschappij, voor een echte en oprechte aanpak van een politiek van sociale rechtvaardigheid, voor een volmondig NEEN tegen onze eigen inbreng van kernbewapening en van alle andere soorten van "gewone" bewapening, voor een volmondig JA voor een offensief van de vrede.

In de overtuiging dat deze gedachten gegeven zijn met de geboorte van de Vredevorst vragen wij U dit schrijven te beschouwen als een oprechte poging om samen te komen tot een verantwoorde viering van Kerstmis 1967.

Want gelooft U ons, op veel niet-christenen van vandaag laat de christen vaak een griezelige en godvergeten indruk achter."

*

De brief heeft nogal wat deining veroorzaakt. Sommige mensen waren beledigd, anderen vonden het niet erg verstandig om op deze manier de christenen tot een zinvoller kerstviering op te roepen. Ds. Nagel van Amsterdam gelooft dat het pamflet niet de juiste snaar heeft geraakt, maar hij voegt hieraan toen:

Deze klemmende bezorgdheid bracht hen tot hun "cri de coeur". Is die dan naar de vorm niet alleen, maar ook naar de inhoud wat cru? Generaliseren de opstellers niet? Verstoren zij niet de sfeer? Ik wil het graag toegeven. Is dit geschrift niet een "kreet"?

Ja, maar ik vergeet geen ogenblik, dat er ook mensen bestaan, die zich van ieder geluid afmaken, door het te bestempelen als kreet. Dáárvan worden de mensen zo moe! Wat wij nodig hebben, zijn gedegen artikelen. Over moe worden gesproken!

De priester en de leviet uit het bekende verhaal hebben ook de kreten wel gehoord. Maar voor hen waren het "maar kreten" Ze hadden andere besognes. Er zijn ook **echte kreten.** Uitingen van mensen in nood, die het naar de keel vliegt, als ze naar deze wereld en naar de kerken kijken.

En dan komen er kreten. Ja, onverzorgde kreten. Ja. Onverstandige opmerkingen. Ja. Onverantwoorde generaliseringen. Ja.

En de één na de ander, op weg naar het kerstfeest, distanciëert zich.

Helaas, moet ik zeggen, hebben kerken meer naam gekregen door hun *distantie* nemen, dan voor hun *geëngageerd* zijn met de dingen van de wereld. De priester en de leviet zijn de geschiedenis ingegaan als de klassieke voorbeelden van het distantie nemen.

*

Professor H. Ridderbos haakt in het Gereformeerde Weekblad hierop in en maakt de volgende opmerking.

Het nare is echter, dat degenen, die met *deze* cri's niet instemmen, onveranderlijk met de priester en de leviet uit de gelijkenis worden gelijkgesteld.

De anderen zijn uiteraard altijd de barmhartige Samaritanen, zij het, dat ze niet voldoende begrip hebben voor "de lange tenen" van de priesters en de levieten.

(Vervolg op pag. 2)

LONDON: Het Britse Hogerhuis heeft op 1 maart j.l. de wet, die immigratie uit de Gemenebest landen beperkt, in derde en laatste lezing aanvaard. In de afgelopen weken zijn ruim 12.000 Aziaten Engeland binnengekomen. Op de foto een van de laatste groepen immigranten bij aankomst in London. Men verwacht dat vele personen die nu niet meer in Engeland worden toegelaten, thans een emigratie visum voor Canada zullen aanvragen.

In dit nummer

De Barmhartige Samaritaan en de rovers

(Vervolg van pag. 1)

Nooit waren er méér van deze barmhartige Samaritanen dan in de jaren, die aan de tweede wereldoorlog voorafgingen. Maar nimmer zijn er tengevolge daarvan ook méér mensen onder de rovers gevallen, dan in het onheil dat toen kon losbreken.

Waar mensen gebrek lijden, waar rovers hebben toegeslagen en gewonden langs de weg liggen, is het goed elkaar (bijv. op Kerstmis) de gelijkenis voor te houden, al moet men wat voorzichtig zijn met het verdelen van de rollen tussen anderen en zichzelf. De kwestie waar het op aan komt is echter een andere: hoe men de rovers, die langs de weg op de loer liggen, het beste op een afstand houdt.

De vraag is niet met de gelijkenis op te lossen, tenzij men zou willen stellen, dat zolang er samaritanen zijn men zich over de rovers niet druk behoeft te maken. Maar dat kan de bedoeling moeilijk zijn. Er zullen nog andere gelijkenissen aan te pas moeten komen, om ieder zijn passende rol aan te wijzen.

En wie de langste tenen heeft zal dan nog moeten blijken.

Inderdaad, wij zullen de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan op de juiste manier moeten toepassen. Jezus leert hier dat wij de mens in nood moeten helpen. De Jood moet zelfs een Samaritaan helpen. En wij kunnen er aan toevoegen dat de Samaritaan zelfs een van de rovers zou moeten helpen wanneer die in nood zou zijn. Door de hulpverlening keurt de Samaritaan de daad van de rovers echter niet goed!

Wanneer wij op een serieuze en christelijke manier over onze houding ten opzichte van de oorlog gaan praten moeten we niet beginnen met elkaar te verdenken noch van oorlogszuchtigheid, noch van slapheid. Iemand die zegt: liever rood dan dood, zegt niet dat hij het communisme ongevaarlijk vindt. Evenmin bagatelliseert iemand de dood die zegt: liever dood dan rood.

Wanneer er onder ons echter verschil van mening over onze houding ten opzichte van de oorlog ontstaat, dan moeten we niet doen alsof een van beide partijen zijn christelijk geloof niet serieus neemt. De mensen die het christelijke pacifisme propageren zien terecht in de oorlog een gruwel. Laten we ons niet verkijken op de mogelijkheid van een totale verwoesting van een groot deel van de mensheid door atoomwapenen. Wanneer wij hierbij stilstaan zal ons deze werkelijkheid aangrijpen. Wanneer wij de foto's van de Vietnam oorlog in de bladen zien dan wekken deze bij ons weerzin op. De oorlog is afschuwelijk. Ook al zou men zich niet kunnen verenigen met het idee van de christelijke pacifisten, dan zal men toch volmondig moeten toegeven, dat een defensieve oorlog de uiterste remedie moet zijn. Het is dan ook niet juist om op een wat onverschillige manier te zeggen: laten ze Noord Vietnam toch platgooien. Zelfs het bombarderen van vijandelijke gebieden blijft een vreselik iets. Het is dat men daartoe wordt gedwongen; maar men mag toch niet een houding aannemen die een zekere onverschilligheid verraadt.

Hoe verschrikkelijk de oorlog ook is, we mogen ons toch niet afmaken van de vraag wat er gebeurt indien het communisme voortgang kan hebben. Hoeveel mensen zouden dan slachtoffer van de communistische terreur worden? Het mag waar zijn dat op de duur het communisme gematigder in haar optreden zal worden omdat de onderdanen niet alles slikken. Maar hoevele duizenden zijn er niet door Stalin vermoord? Wat is er in China een onderlinge bloedige strijd tussen de radicale en gematigde communisten. Wat een ellende is er door Hitler teweeggebracht. Dit had menselijkerwijs gesproken kunnen worden verhinderd indien de andere landen beter op hun tellen hadden gelet. Wij moeten het niet zo voorstellen alsof allen die zich verdedigen bloeddorstige mensen zijn en zij die de strijd ontketenen mensen zijn die naar recht zoeken om in eigen land de zaken te reorganiseren. Duitsland was door de geallieerden na de eerste wereldoorlog onmenselijk behandeld. Wij keuren dit af. Dat Duitsland weer baas in eigen huis wilde wezen, daarvan zeggen wij geen kwaad, maar waarom moest de gewenste 'Lebensraum' zich uitstrekken over bijna geheel Europa? Dat de Chinezen hun eigen land willen ontwikkelen vinden wij heel begrijpelijk. Maar waarom wilden zijn Indonesia ook opslokken? Waarom hebben zij zoveel belang bij Vietnam, Laos, Cambodja, Thailand, enz.? Wij kunnen deze zaken toch moeilijk voor onbelangrijk aan de kant zetten. Sommigen, b.v. de bekende democratische Senator Fulbright, oordelen, dat men in het verleden teveel heeft gezien op de *ideologieën*, (communisme, nationalisme, enz.) die de oorzaak van de oorlogen zouden zijn geweest. Volgens hen zijn de oorlogen veeleer *psychologisch* te verklaren. Men voelt zich, zoals b.v. China, aan de kant gezet met het gevolg dat de Chinezen geprikkeld zijn. Vandaar hun agressief optreden. *Ten dele* is dit juist. Toch geloven wij niet dat China goede maatjes met Amerika zou worden, indien Amerika zich niet met de internationale politiek zou bemoeien. In de eerste plaats, omdat China dan het wereldcommunisme zou verloochenen, (ideologieën spelen wel een rol), maar in de tweede plaats omdat in de mens een ingeboren zondige drang naar macht schuilt. Rusland's *enige* doel is heus niet om het communisme in Oost-Europa te planten, maar eveneens om door in deze landen de lakens uit te delen, er zelf beter van te worden. Het *egoïsme* speelt terdege een rol. Daarom zijn we het met de *grond*-gedachte van Fulbright niet eens, al geven wij toe, dat in de strijd tegen het communisme ons eigenbelang meermalen de hoofdzaak was, zonder dat wij ons om de toestand van de bevochten landen (Vietnam, Korea, enz.) hebben bekommerd.

Wij mogen nooit vergeten dat ook de inwoners van de vrije landen niet vrij zijn van het egoïsme. Met deze werkelijkheid zullen wij terdege rekening moeten houden, De zonde die in het hart van de communisten huist, is ook bij ons geen 'vreemdeling en bijwoner'.

Ten opzichte van de oorlog in Vietnam zullen wij dan ook voortdurend de vraag voor ogen moeten houden: strijden wij voor de vrijheid en de welvaart van de Zuid-Vietnamezen? Die vraag moeten we *voortdurend* stellen, want het is mogelijk dat we eerst de Zuid-Vietnamezen hebben willen helpen, maar, nadat het ons tegenliep in de strijd, ons eigen belang de overhand heeft gekregen. Wij zullen dus de arglistigheid van ons zondig hart voortdurend in het oog moeten houden. Wij zullen, omdat wij met de werkelijkheid van de zonde rekening willen houden, de Vietnam oorlog *critisch* moeten bestuderen.

Willen wij recht doen tot de beoordeling van deze oorlog dan mogen we niet *generaliseren*. Generaliseren is ook *zonde* en valt onder het negende gebod 'gij zult geen *valse* getuigenis spreken'. Aangezien de oorlog in Vietnam nogal gecompliceerd is (de communistische Vietcong; de socialistische groep in het Nationale Volksfront; de corrupte militaire regering; de dreiging van Rusland en China) lichten we gemakkelijk één aspect van het Vietnam-probleem er uit; welk onderdeel dan onze houding ten opzichte van de oorlog in Vietnam bepaalt. Zo kan men alle nadruk leggen op de dreiging van het communistische gevaar en zal dan ongetwijfeld zonder meer de Amerikaanse politiek goedkeuren. Men kan eveneens alle nadruk leggen op de socialistische elementen in het Nationale Volksfront en dan zal men de Amerikaanse politiek afkeuren en samenwerking van het Nationale Front en de militaire regering voorstaan.

Dat er verschil van mening onder ons bestaat is zeer begrijpelijk. Wij zullen dan ook niet beweren dat ons oordeel onfeilbaar en gezaghebbend is. Evenmin dat wij de officiële mening van de Chr. Ref. Church uitspreken! Wij menen echter dat, ook al vinden wij het probleem Vietnam (en de oorlog in het algemeen) een zeer moeilijke zaak, wij als christenen ons met deze problemen moeten bezig houden, zelfs al weten wij van te voren, dat wij waarschijnlijk niet tot een eensluidend antwoord zullen komen.

P.T.

SEMINAR ON "THE CHRISTIAN IN INDUSTRY"

In the February 16th issue of Calvinist-Contact (No. 840), we had the privilege to present for the first time an article to the readers of C.C. on one of the most pressing issues of our time, the Christian in Industry.

It now gives us great pleasure to provide the readers with some additional information. We would like to do this by answering three questions which have been asked by a great number of people:

1. What are you hoping to achieve with this Seminar?
2. Who do you expect will attend this Seminar?
3. What is the cost involved for those who wish to attend?

1. WHAT DO WE HOPE TO ACHIEVE WITH THIS SEMINAR?

Briefly, we hope to come to an understanding with fellow believers on the problems and dangers facing the Christian in Industry, and to arouse an awareness in all believers of their responsibilities in the face of these problems.

The plan to organize this Seminar originated within the circles of the C.T.U.C. The further the plans for this Seminar developed, the more we realized that other fellow Christians were equally concerned about the workers in industry. We also found such a great interest and willingness to co-operate among other Christians that the Seminar became a mutual enterprise of concerned Christians. This in itself is a great achievement. We have abundant reason to rejoice in the achievement that we will have the opportunity in the very near future to sit down and discuss our mutual concern with other fellow Christians.

There is yet another aspect and that is that we who have so much to learn in this field have the privilege to be lectured by men who apart from being convinced Christians, are also experts in their own field. Let us thank the Lord for His blessings thus far.

2. WHO DO WE EXPECT WILL ATTENT?

All those who are willing to STOP — LOOK and LISTEN!

When we are willing to STOP the idea that we know it all; and to LOOK at our fellow men; and are willing to LISTEN to others; then the right men will be together.

We hope that any who are confused by what they are made to believe regarding their union membership, will also attend.

3. WHAT IS THE REGISTRATION FEE?

The registration fee will be $5.00 for either Saturday, or $8.00 for the two-day Seminar. This includes lunch and coffee.

Since there is so much interest in this Seminar and to do justice to the discussion groups following each lecture, we are forced to limit the attendance. Therefore, it is most advisable to enquire about registration immediately and avoid disappointment. The closing date for registration is March 22nd.

SEMINAR — The Christian in Industry,
521 West Fifth Street,
HAMILTON, Ontario.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received
Dunnville, Ont., Rev .J. D. Hellinga of St. Catharines, Ont.
Essex, Ont,, Rev. J. DeJong of New Holland, S.D., U.S.A.

Call declined
Neerlandia, Alta., Rev. J. Groen of Kentville, N.S.

Call accepted
Langley, B.C., Rev J. VanHemert of Edson, Alta.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Assistant Editor: Paul Tameling.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

WAAR BELANDEN WIJ?

Gods-dienst, dat wil dus zeggen dienst aan God of dienst aan een god, is de mens ingeschapen. En bewust of onbewust wil de mens daaraan uiting geven. Als men de houding en de activiteiten van de mens (onze eigen houding en onze eigen activiteiten inbegrepen) van dichtbij beziet, dan zal men tot die konklusie moeten komen. Er is achter ons doen en laten altijd een motief en ten diepste is dit motief altijd gericht, hetzij op God, hetzij op een god. Die god kan b.v. het eigen "ik" zijn en in die zin is het dienen van het eigen "ik" afgoderij.

Prof. Dr. G. A. Lindeboom (de kleinzoon van de Kamper hoogleraar) heeft een protest geschreven onder de titel van "God en Ezel", waaraan Dr. Kooistra in ons blad een bespreking heeft gewijd (zie C.C. van 27 oktober 1967). Om de herinnering even op te frissen: de Nederlandse schrijver Gerard Kornelis van het Reve heeft enkele boeken geschreven, die best-sellers zijn geworden. Daarin heeft hij zijn homosexuele ervaringen en fantasieën doorgegeven, die door vele christenen als ergerlijke godslasteringen worden gebrandmerkt en die de Nederlandse Officier van Justitie ertoe hebben gebracht Van het Reve te veroordelen op grond van een artikel in het Wetboek van Strafrecht, dat handelt over smalende godslastering. Op zichzelf was het verschijnen van deze boeken al een opvallende gebeurtenis. Het feit echter, dat drie gereformeerde theologen (twee professors en een dominee) als verdedigers van Van het Reve zijn opgetreden, heeft heel wat stof doen opwaaien en heeft Professor Lindeboom aanleiding gegeven zijn protest te schrijven.

Wij behoeven alle verhalen van Van het Reve niet te releveren. Wij memoreren alleen, dat deze auteur verhaalt, dat God (als een miskend en verguisd God), hem verschenen is in de gedaante van een ezel. Van het Reve gaat met die ezel naar bed en hij heeft geslachtsgemeenschap met het dier. Wij weten nu genoeg om het protest te begrijpen.

Op het eerste gezicht is dit wel zo weerzinwekkend, dat een mens zich afvraagt hoe een auteur er bij komen kan om in zulk een ontucht God te betrekken. Maar de verbazing wordt nog groter als wij horen hoe drie gereformeerde theologen het bestaan om dit te verdedigen. Of als wij de Nederlandse Minister van Recreatie en Cultuur horen vertellen, dat Van het Reve in plaats van een godslasteraar wel eens de vader van een nieuwe generatie zou kunnen blijken te zijn. Wat bezielt deze mensen? Hoe komen zij er bij? Is dit een dienen van God, dat hen beweegt? Of is dit een dienen van iets anders of van zichzelf?

Dit laatste durven wij toch ook maar zo niet te zeggen. Het zijn per slot drie gereformeerde theologen, van wie er zelfs twee professor zijn. Mensen dus, die iets weten van God en van Zijn dienst, en die wij niet zomaar als afgodendienaars willen betitelen. Aan de ander kant zijn het leidinggevende figuren, die hun invloed op talloze christenen laten gelden. Mensen, die wat te zeggen hebben op het Nederlandse christelijke erf. Het is daarom geen wonder, dat heel wat christenen in Nederland hiermee zitten. En niet alleen in Nederland.

Wij zullen moeten proberen iets meer uit te vinden van hun beweegredenen. Waarom nemen zij het voor Van het Reve op?

Nu is geslachtsgemeenschap iets zeer intiems. Ach, we praten er niet zoveel over, al zijn we op dit punt wat vrijer geworden. Maar het is zeer persoonlijk en het verrijkt het leven als niets anders. Het komt in alle huwelijken voor en het kent geen onderscheid tussen rijk en arm. Als het in liefde gebeurt dan is het verrijkend. Wij kunnen ons indenken, dat mensen daarin iets zien van de gemeenschap tussen God en mens. Zulk een innige en intieme verhouding als tussen man en vrouw laat iets zien van de verhouding tussen God en Zijn kind. Als iemand dus in zijn geslachtelijk leven iets bespeurt van zijn band aan God, dan is er iets wat wij begrijpen kunnen. Zo kan dus ook een mens in de liefdesgemeenschap, in zijn geslachtsgemeenschap Gods-dienst bedrijven. Of wilt ge: God dienen.

Dat mogen wij gerust voor elkaar belijden. ***En daarin mogen wij*** *gerust elkaar tot steun zijn. Had dit bij Van het Reve voorgezeten en waren daarin de drie gereformeerde theologen hem bijgevallen, dan hadden wij er geheel vrede mee gehad.*

Maar dit was de bedoeling van Van het Reve niet. Dat kon zijn bedoeling niet zijn. Als homosexueel kent hij de rijkdom van de geslachtsgemeenschap niet. En als hij God ten tonele voert in de vorm van een ezel waarmee hij gemeenschap zoekt (en vindt), dan viert hij alleen maar zijn eigen lusten bot. Dan brandt hij zich alleen maar aan zijn eigen hartstocht. Dat een auteur als Van het Reve dit doet, is al erg genoeg. Maar dat hij daarin de steun ontvangt van drie gereformeerde theologen is weinig minder dan angstwekkend. Het is waar dat de geslachtsgemeenschap een mens in verrukking brengt, maar ook die verrukking moet op God gericht zijn. Professor Schilder heeft eens gezegd, dat God met welgevallen toeziet op het leven van een man en een vrouw samen. Het is niet waar, dat dit samenleven buiten de godsdienst om gaat. Maar het is evenmin waar, dat homosexualiteit op God gericht kan zijn. Dat hadden die drie gereformeerde theologen ook kunnen weten.

Er is geen tweeërlei leven of een tweeërlei moraal in het leven mogelijk. Zo gereformeerd kunnen we toch wel denken en zo gereformeerd kan men van gereformeerde theologen toch verwachten dat zij denken. Als wij niet in alles op God gericht zijn, ook in de meest intieme handelingen van een mens, dan hinken wij nog steeds op twee gedachten.

Waarom wij dit nu opnieuw naar voren brengen, een half jaar nadat Dr. Kooistra in zijn boekbespreking aan dit onderwerp aandacht heeft besteed? Omdat de Canadese regering met een wetsvoorstel voor de dag komt, waarin gezegd wordt, dat homosexualiteit — vooropgesteld, dat twee volwassen mensen daarin toestemmen — geen verhindering in de wet moet vinden. Met andere woorden, dat homosexualiteit gesanctioneerd zal worden. Daarom. Omdat wij er van overtuigd zijn, dat een dergelijke sanctie Canada naar de afgrond voert.

Dat iemand, die God en Zijn gebod uit zijn leven wegdenkt, tot een dergelijke konklusie komt valt misschien nog te begrijpen. Maar dat gereformeerde theologen voor homosexualiteit een lans breken, is een heel bedenkelijk en gevaarlijk verschijnsel.

Als wij ons laten leiden door onze zondige instincten, of als wij trachten een brug te slaan tussen die instincten en onze dienst aan God, waar belanden wij dan?

Wij mogen God wel bidden, dat Hij ons land en dat Hij Zijn Kerk genadig zij, dat Hij onszelf en onze leiders onder het beslag van Zijn Woord brengen wil en dat Hij de Satan wil belemmeren in zijn anti-goddelijke verwarring van ons denken.

D.F.

★ ★
★

NIEUWE WETGEVING

Onze Minister van Justitie, Mr. Pierre Elliott Trudeau, doet tegenwoordig nogal van zich spreken. Behalve dat hij de aandacht op zich vestigt door zijn kandidatuur als leider van de Liberal Party (en dus als mogelijke minister-president van Canada), weet hij de belangstelling tevens te wekken door de wijziging, die hij b.v. voorstelt aan te brengen in de Criminal Code, of wel het Wetboek van Strafrecht.

Minister Trudeau acht het nodig dit wetboek aan een revisie te onderwerpen. Daar kan natuurlijk aanleiding toe bestaan. Ook een wetboek veroudert en moet aangepast worden aan de tijdsomstandigheden. Met dit voor ogen stelt Minister Trudeau nu voor om abortie en homosexualiteit wettig te verklaren.

Het is een voorstel tot wijziging van de wet en het moet dus nog worden afgewacht of dit voorstel niet door de oppositie wordt afgewezen. Maar afgezien daarvan, het feit dat een dergelijk wetsvoorstel ter tafel komen kan, is een bedenkelijk iets. Abortie en homo-sexualiteit moeten, volgens de minister, voortaan mogelijk zijn in Canada zonder dat men de wet overtreedt. Als men hierover nadenkt, dan wordt men bevreesd waar dit toe leiden kan. De provinciale secretaris van Quebec, Mr. Gabias, heeft terecht opgemerkt, dat niemand het recht heeft het menselijk leven uit te "blussen" en dat de geschiedenis heeft bewezen, dat altijd wanneer homo-sexualiteit gelegaliseerd wordt, de decadentie heeft ingezet.

Er zijn mensen, die zeggen, dat homo-sexualiteit een ziekte is en dat homosexuelen patiënten zijn, geen zondaren. Het lijkt ons toe, dat de Bijbel (in Romeinen 1) ons een ander beeld van homo-sexuelen geeft. Maar ook al zouden zij gelijk hebben, dan vraagt de regering toch tevens om abortie te legaliseren. En abortie kan toch met de beste wil van de wereld geen ziekte worden genoemd. Als men gevallen van aanranding buiten beschouwing laat (daarover zou nog te spreken zijn) is abortie een misdaad. Anders niet. En minister Trudeau wil deze misdaad legaliseren.

Op zo'n wetsvoorstel is maar één antwoord mogelijk: een vlammend protest. Het is zeer te hopen, dat de oppositie, van welke kant dan ook, zich zo duidelijk kan laten horen, dat het wetsvoorstel wordt afgewezen.

Verschillende kerken hebben deputaten (of hoe men hen maar noemen wil) voor de correspondentie met de overheid. Zo er ooit aanleiding is geweest om met de overheid te corresponderen, dan is die er nu. Het verwondert ons, dat de protestantse kerken stilzwijgen. Moest de overheid er niet op worden gewezen, dat dit niet goed kan gaan. En moet de christenheid om Gods wil niet duidelijk uitspreken, dat een dergelijk voorstel ingaat tegen de wil van God?

Het is eigenlijk droevig, dat Canada momenteel geregeerd wordt door mensen, die om welke reden ook, of misschien zonder enige reden, de slagboom willen weghalen, zodat de zonde weliger kan tieren. Want het wil er bij ons niet in, dat het Canadese Wetboek van Strafrecht uit de tijd is, omdat het abortie en homo-sexualiteit aan banden legt. Het zou ons interesseren te weten wat Minister Trudeau (en met hem Minister-President Pearson) aanleiding gaf tot dit voorstel tot wijziging van de Criminal Code en het zal ons tevens interesseren te weten op grond waarvan zij denken dat het Parlement deze wijziging zal aanvaarden.

★ ★
★

DE KOMENDE MAN

Het leek er even op, dat onze regering was gevallen, toen in de House of Commons de voorgestelde belastingverhoging van 5% werd verworpen. Dat kwam natuurlijk op een verschrikkelijk ongelegen moment. De Minister-President, Mr. Pearson, heeft te kennen gegeven, dat hij zal aftreden en verschillende mensen, acht in totaal, maken zich op om leider van de Liberal Party (en dus prime minister) te worden. De diplomaat Pearson heeft het tij echter weten te keren en de regering zit nog. De liberalen hopen het uit te houden tot in ieder geval een nieuwe leider is benoemd.

Onder de kandidaten, die zich voor leider aandienen, is ook Mr. Pierre Elliott Trudeau, momenteel minister van justitie. Het is goed hier even de aandacht op te vestigen, want naar velen zeggen, maakt Mr. Trudeau een behoorlijke kans de meeste stemmen op zich te verenigen. Het zal van de algemene verkiezingen afhangen of hij dan tevens minister-president zal worden. Maar hij zal, als hij gekozen wordt, zo al geen minister-president, dan toch in ieder geval leider van de oppositie worden en eerste man van een der grootste politieke partijen in ons land.

Wie is die Mr. Trudeau? Geboren in 1921 is hij de zoon van een Schotse moeder en een rijke Frans-Canadese vader. Hij is welgesteld, zeer intelligent, advokaat, professor en politicus. Hij houdt van het buitenleven en is een veelzijdig sportsman. Hij vaart graag zijn kano en het wordt van hem gezegd, dat de U.S. Coast Guard hem eens oppikte, toen hij van Florida naar Cuba wilde roeien, om Mr. Castro te ontmoeten, die hij persoonlijk kent. Dat wil Mr. Trudeau ook wel weten. Hij is bovendien een non-conformist, een vrij-denkend humanist en heeft voor de kerk niet veel sympathie. Hij is een doctrinaire socialist van de linkerzijde. In 1952 bezocht hij een economische conferentie in Moskou, toen Joseph Stalin nog stevig de macht in handen had. Zijn pro-Sovjet artikelen bezorgden hem de reputatie van een soliede "leftist". Hij was mede-oprichter van het maandblad "Cite Libre", de linkse spreekbuis van de stille revolutie in Quebec. Hij werd lid van de New Democratic Party. Later trad hij toe tot de Liberal Party in de overtuiging dat de Confederatie een sterk team nodig had en dat hij als realist geen twintig jaar de tijd had om op de N.D.P. te wachten.

Er is wel meer van Mr. Trudeau te zeggen, maar dit is reeds genoeg om ons een indruk te geven wat de Liberal Party (en wellicht geheel Canada) te wachten staat, indien hij tot leider van de liberalen wordt gekozen. Hij is een linkse socialist en zijn lidmaatschap van de Liberal Party is slechts een springplank, om vlugger zijn bijdrage aan de regering van het land te geven. Hij zou eigenlijk bij de New Democratic Party moeten behoren, maar dit duurt te lang om effectief bezig te kunnen zijn.

De Heer R. N. Thompson, de vroegere leider van de Social Credit Party, zegt van Mr. Trudeau: "The Liberal Party carries a grave responsibility — not only will it elect a leader but also a Prime Minister, long or short though his term of office may be. Neither the Liberals nor Canada needs Trudeau — in fact it would be a catastrophe for both Party and nation should he be selected."

Als straks de verkiezingen zullen worden gehouden, wanneer dit dan ook maar wezen mag, zal het opnieuw moeilijk zijn een keus te maken. Dit is reden te meer, dat wij ons nu reeds op de hoogte stellen van de toekomstige leiders, die dingen naar het minister-presidentschap.

D.F.

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

GOED REGIMENT

Ingezonden stukken zijn voor de Redactie van een krant soms een bron van moeilijkheden. Vroeger werden ze vaak in de prullemand gedeponeerd of sterk verkort opgenomen. Dikwijls gevolgd door een onderschrift van de Redactie. Momenteel is het in de Nederlandse pers meer en meer mode geworden er een ruime plaats voor in te ruimen. Wie er wel eens een oog over laat gaan, bemerkt, dat sommige schrijvers steeds weer voor het voetlicht treden. Zij luchten hun hart over de vragen van de dag en voelen zich gelukkig als ze hun naam in hun blad zien.

Er zijn er ook wel eens, die de spijker op de kop slaan. We vonden in een "ingezonden" in een groot Nederlands dagblad een protest tegen het lakse optreden van de Overheid tegen wanorde, straatterreur en opruiing.

Ook in het "rustige" Nederland neemt de ordeloosheid toe. Bomaanslagen in Den Haag op verschillende ambassadegebouwen, opruiing in een Amsterdamse vergadering door een Duitse anarchist Rudi Dutschke, gevechten aan de grens toen Nederlandse betogers door de Belgische rijkswacht werden tegengehouden, aanrandingen en overvallen — illustraties van hetgeen vandaag gebeurt en op grond van een misplaatste democratische vrijheid soms nog verdedigd wordt ook.

Daarbij komen beledigingen van het Amerikaanse staatshoofd door linkse professoren en studenten, de moraal ondermijnende uitzendingen op de t.v., speciaal door de Vrijzinnig Protestantse Radio Omroep (V.P.R.O.), straatdemonstraties, waarvoor in Nederlands hoofdstad niet eens meer een vergunning nodig is en een steeds sterker links-socialistisch propaganda in sommige dagbladen en tijdschriften.

Hoewel al deze verschijnselen hun uitgangspunt vinden in het revolutionnaire denken, is het duidelijk dat de Overheid niet overal een stokje voor kan steken.

Er is een wezenlijk verschil tussen "communistische" propaganda en verstoring van de orde, ook al leidt het eerste dikwijls tot het tweede.

Van Calvinistische zijde is in de strijd der geesten in deze eeuw zelden of nooit een beroep op de Overheid gedaan om tegenstanders de mond te snoeren.

Op dit terrein moet men de strijd aandurven, zonder protectie en zonder inmenging van boven af.

Durft men dit uitgangspunt niet aan, zo is elk protest tegen dictatuur in Spanje en Griekenland enerzijds en Rusland en de satelliet-landen anderzijds zinloos. Maar, als zoals in Amsterdam de orde op het publieke terrein wordt verstoord, gebouwen worden vernield, de terreur op straat tot chaos leidt, mag de Overheid niet werkeloos toezien, dient zij zo nodig met harde hand in te grijpen en de order te handhaven.

In dit opzicht moet helaas een ernstig gebrek aan verantwoordelijkheid geconstateerd worden.

De politie wil wel, maar durft niet, omdat de verantwoordelijke Overheidspersonen niet voor honderd procent achter haar staan. Wordt er wel opgetreden, dan schreeuwt een linkse pers moord en brand, gaan de reportage-ploegen van de televisie-omroepen de "slachtoffers" interviewen, is er allicht een Kamerlid, dat vragen stelt.

Wij zijn het met de reeds genoemde schrijver van het "ingezonden" eens als hij besluit: "Overheid, regeer en bestuur!"

We zien nu, dat een Groningse professor niet vervolgd wordt wegens belediging van president Johnson en Utrechtse studenten wel. In Amsterdam mag onder een socialistische burgemeester veel meer dan in Rotterdam, ook met een socialistische burgemeester. Niettemin blijft 't in de hoofdstad onrustig en in de Maasstad rustig.

De tijd waarin wij leven herinnert aan de ongebondenheid na de eerste wereldoorlog, speciaal in Duitsland. Toen in een periode van armoede en ontwrichting, nu in een tijd van welvaart.

Volgens informaties van reisbureaux hebben reeds weer honderdduizenden Nederlanders geboekt voor vakantietrips naar het buitenland, naar alle streken van Europa en uiteenlopende landen als Spanje en Joego-Slavië. De vakantieganger maakt zich blijkbaar niet druk over het regiem, dat ergens heerst. Zijn normen zijn: goede verzorging, natuurschoon en goedkope hotels.

Misschien is dit ook wel een "teken des tijds" dat de welvarende burger — en daar vallen ook grote categorieën arbeiders onder — zich niet druk maken. Men laat de "herrie" en het protest over aan studenten, provo's en bepaalde intellectuelen.

Daardoor ontbreekt ook het tegenwicht tegen het lawaai van betrekkelijk kleine linkse groepen. Het gevaar ontstaat daardoor dat de laatsten steeds driester worden, zeker als de Regering te slap is.

Ouderen zullen zich de toestand in de jaren twintig tot dertig in Duitsland herinneren. De wanorde werd tenslotte zo groot, dat de sociaal-democraat Noske met ruw geweld de terreur neersloeg en de orde herstelde.

Het behoort tot een goed "regiment" om door tijdig, beheerst, maar beslist optreden, zulk een toestand te voorkomen.

Overigens geven we gaarne toe, dat regeren steeds moeilijker wordt. Ook in Nederland. Dit hangt samen met de internationale ontwikkeling, doch ook met de gang van zaken in het vaderland. Daar is in de eerste plaats het steeds meer leunen op de Staat, door Dr. Colijn vroeger genoemd "de begrafenis van de democratie".

Daar is tevens de onzekerheid in de politieke partijen, het zich niet durven inzetten tegen een voortdurende agitatie van z.g. radicalen.

De Katholieke Volkspartij zag zich de groep-Aerden ontvallen — voorshands nog slechts drie leden in de Tweede Kamer — waardoor de positie van het Kabinet-De Jong nog niet direct in gevaar komt, maar wel verzwakt werd.

In de A.R.- en C.H.-kringen dreigt evenzeer een scheiding der geesten, indien de z.g. christen-radicalen hun zin niet krijgen. De P.v.d.A. en D'66 deden erg verheugd; de vraag echter is, of zij er wol bij spinnen.

Hoe dan ook, de verwarring is weer iets vermeerderd, de onduidelijkheid vergroot.

Een onderwerp van geheel andere aard, maar uiterst belangrijk is het Nederlandse ultra-centrifuge-project. Het heet, dat de Nederlandse professor Kistemaker een vinding heeft gedaan, waardoor op een veel eenvoudiger en goedkopere wijze dan de Amerikaanse methode splijtstof-produktie kan plaats vinden. Door de internationale bindingen, speciaal druk van Amerika, zou dit project niet mogen worden uitgevoerd, waarmede grote Nederlandse belangen gemoeid zijn.

In de Tweede Kamer zal hierover een discussie worden gevoerd, doch het is de vraag of van Regeringszijde volledige opening van zaken zal (kan) worden gedaan.

Zo hopen de problemen zich op. Daarom te meer is het te betreuren, dat niet altijd de meest bekwame figuren bereid zijn om Regeringsverantwoordelijkheid te dragen of door bepaalde politieke verhoudingen niet aan bod komen.

Cn.

De ghetto komt in beweging

Verleden week is het rapport van de President's National Advisory Commission on Civil Disorders klaar gekomen. Op 27 juli 1967 heeft de president een commissie in het leven geroepen om de oorzaken van de oproeren, die de laatste zomers in verschillende Amerikaanse steden hebben gewoed, te bestuderen. In het rapport van de commissie, die uit 11 leden bestond en onder leiding stond van goeverneur Otto Kerner van Illinois, werd met nadruk gezegd, dat de oproeren niet hoofdzakelijk door bepaalde neger-organisaties waren ontketend, maar veelal een spontane reactie waren van de negerbevolking, die in de ghetto's zit opgesloten. Het rapport geeft onomwonden de schuld niet aan communistisch georganiseerde organisaties of de Black Moslem en Black Power, maar aan de blanke Amerikaanse bevolking. Dat zullen alle Amerikanen waarschijnlijk niet zo maar slikken. Men zal het rapport nauwkeurig nalezen om te zien of er ook een onjuistheid in staat. Men zal beweren dat de politie, die in het rapport verweten wordt wat te ruw te zijn opgetreden, toch niet alles behoeft te nemen. Men zal zeggen dat de oproeren niet zijn goed te keuren, ook al geeft men toe dat de toestanden in de ghetto's verre van ideaal zijn. Hoe zal men, zo wordt er geredeneerd, het probleem oplossen, indien de orde wordt verstoord en het gezag wordt ondermijnd?

Anderen zullen beweren, dat de negers, indien zij willen worden erkend, zelf eens moeten tonen dat zij en plaats in de maatschappij waard zijn. Weer anderen beschuldigen de voorstanders van disintegratie van de scholen ervan dat zij hun idee te vlug hebben willen doordrijven, waardoor de haat tussen blanken en zwarten eerder is toegenomen dan verminderd.

Er zit in al deze beweringen waarschijnlijk wel een kern van waarheid. Sommigen hebben inderdaad de disintegratie willen doordrijven, zonder voldoende rekening te houden met de problemen die hieran zijn verbonden. Inderdaad is ordeloosheid de oplossing niet, hoewel we niet mogen vergeten dat wij het gezag niet mogen herstellen zonder de strijd aan te binden tegen de onrechtvaardigheid die de negerbevolking is aangedaan. Toegegeven, de disintegratie van het gezinsleven in de ghetto maakt het bijzonder moeilijk om de ghetto-bewoners in te schakelen in het maatschappelijke leven. Dit verhindert ons echter niet om met vereende krachten de moeilijkheden te lijf te gaan. Ongetwijfeld zullen verschillende organisaties de oproeren hebben aangestookt. Laten we aannemen dat de communisten hier achter hebben gezeten, wat ik ten zeerste betwijfel, dan geeft het ons nog niet het recht om de negerbevolking nu maar aan hun lot over te laten. Indien we dit toch doen dan zorgen wij ervoor dat de communisten de wind in de zeilen krijgen.

Wij hebben respect voor de commissie die onomwonden heeft verklaard dat de blanke bevolking de hoofdschuldige is. Sommige christenen — vooral in fundamentalistische kringen — zal men de commissie wel als uiterst links of socialistisch beschouwen, maar laten wij, ook al zullen wij het niet in alle opzichten met het rapport eens zijn, toch eerlijk erkennen dat de blanke bevolking schuldig staat aan de houding der negers. Hiermee is het probleem nog niet opgelost, maar een ridderlijke schulderkentenis zal toch het begin moeten zijn. Indien de blanke bevolking doet alsof zij van de prins geen kwaad weet, dan zal ze zich nooit inspannen om de negerbevolking te helpen. Wij kunnen lang en breed praten hoe, volgens onze principes, het probleem moet worden opgelost, terwijl wij intussen met de armen over elkaar blijven zitten.

Het oplossen van een probleem als dit is werkelijk geen eenvoudige zaak. Hoe we het probleem ook aanpakken, de methoden zullen altijd onvolmaakt blijken te zijn. Er zullen altijd mensen zijn die misbruik maken van de macht. Omdat Clayton Adam Powell, de chairman van de Education and Labor Committee te veel de bloemetjes in Porto Rico buiten zette of Dr. Martin King wel eens naar Rusland knipoogt, moeten we niet meteen met het negerprobleem hebben afgedaan. Ongetwijfeld blijven er wel eens gelden van diverse fondsen aan de strijkstok hangen, maar dit is toch geen reden om geen gelden ter bestrijding van de armoede beschikbaar te stellen.

Het is zaak dat nu de Amerikaanse bevolking wordt opgeschrikt. (Trouwens Canada zal ook de ogen moeten open houden nu het aantal zwarten dat naar Canada emigreert, gestadig toeneemt.)

Het negerprobleem is in zekere zin het probleem van de minderheidsgroep, die voor een groot deel geïsoleerd in de ghetto's woont. Het probleem is daardoor *gelocaliseerd*. Men kan er tegen opbotsen, maar men kan de ghetto ook voorbijgaan. Dat is b.v. met een economische crisis en de oorlog in Vietnam anders. Dat is een nationaal probleem. De armoede van de mensen die de dupe werden van de crisis in de dertiger jaren was algemeen bekend. Zij was niet gelocaliseerd, maar verspreid over het gehele land. De oorlog in Vietnam is eveneens een probleem, dat alle lagen van de Amerikaanse bevolking raakt. Dat is met het negerprobleem anders. Trouwens overal waar de armoede en ellende gelocaliseerd is, komt ze veelal in het vergeetboekje terecht. Hoewel Canadezen zijn werkelijk geïnteresseerd in de armoede van de bewoners van Newfoundland. Dat is immers zo'n uithoek. Vandaar dat het mogelijk is dat bepaalde streken in grote ellende leven, b.v. wanneer de industrie uit die streken terugtrekt of de kolenmijnen worden gesloten, zonder dat de meerderheid van de bevolking weet wat er gaande is. De slachtoffers worden door het gebrek aan medeleven moedeloos. Wanneer zich toch niemand om je bekommert, terwijl je niet op eigen krachten weer op gang kunt komen, geeft men op de duur de strijd op. Men legt zich er bij neer. Dit is ook veelal het geval in de ghetto's. Het wordt dan langzamerhand van kwaad tot erger. Men ziet geen uitweg meer, kinderen die in de ghetto geboren worden weten al niet beter, er is geen kans op werk, men heeft geen vak geleerd, zodat men in de technische wereld van onze dagen geen baan kan krijgen. De gezinnen rafelen uiteen. Men leeft in een wereld apart van de 'grote' wereld. Helemaal gescheiden leven deze werelden echter niet. Daar zorgt de t.v. wel voor. Door de t.v. dringt de grote wereld de wereld van de ghetto binnen. Ghetto bewoners zien hoe anderen leven. Waarom zouden hun dergelijke kansen worden onthouden? Vandaar dat veel ghetto-bewoners proberen de scheidingsmuur af te breken. De Civil Rights Bill heeft reeds de fundamenten van deze muur aangefast. Is het niet begrijpelijk dat vele ghetto-bewoners opstandig worden? Waarom zou hun de mogelijkheid worden onthouden om een baan te krijgen of naar een college te gaan. Zij hebben in elk geval recht op een open deur die toegang geeft tot een beter bestaan en een gelegenheid biedt om zichzelf op te werken.

Wij zijn blij met het eerlijke geluid van het rapport van de President's National Advisory Commission on Civil Disorder. Wij vinden het moedig. Want geloof maar, dat de communistische landen dit rapport zullen spannen voor hun propaganda-karretje. Reken er maar op, dat ze dit rapport zullen uitspelen in hun strijd om de Amerikanen uit Zuid Vietnam te werken. Het zij zo. De eerlijkheid van het rapport verkiezen we toch boven het systeem, waarmee vroeger zo vaak is gewerkt, door de waarheid te verdoezelen terwille van de gevreesde communistische critiek. Eerlijkheid duurt wel het langst, maar dit is de weg die wij toch zullen moeten bewandelen.

P.T.

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(22)

Dan opeens een luid vrolijk gelach, dat hel opklinkt in de morgenstond en aanstekelijk werkt: drie gebruinde jongelingen begeven zich stoeiend naar een grote machine.

"Klaar, John?"

"All right."

John torst de emmer naar een hut, terzijde van de schuur, niet ver van de eigenlijke woonruimte, waar Alice of Bertha straks wel voor de rest zullen zorgen. De beide koeien heeft hij een grasveld ingejaagd, waar zij naar hartelust kunnen smullen van het malse groen. Op het ogenblik zijn er drie eters en drinkers meer op de boerderij dan gewoonlijk.

Met een paar sprongen is John terug bij het drietal, dat zich reeds op de machine heeft genesteld.

Daar is John Davidson, de korte dikke; Bill Jersey, middelmatig groot, met vuurrood haar, waarom hij altijd Bill Red genoemd wordt. En dan is daar nog de lange James Windsor, alle drie studenten aan de universiteit van Edmonton, de hoofdstad van de provincie Alberta.

Zij doen wat in Canada elke zomer honderden studenten doen; op een farm werken. In de oogsttijd zijn overal werkkrachten te kort. Dan komen de studenten opdagen. Het is een gezond bedrijf. En ze verdienen geld, waarmee zij voor een deel hun studie kunnen betalen.

"All right," roept John.

Hij zwaait vrolijk naar de deur, waar Alice de hand ten groet opheft, en dan omklemmen zijn tengere, maar gespierde handen het stuurwiel van de tractor. De motor davert over het erf, en enkele seconden later rijdt de zware machine, die het koren maait en dorst tegelijk, naar de roepende velden.

In de ruime huiskamer van de farm wordt gegeten, niet op de akkers.

Als Bertha de kamer binnenkomt, bespeurt zij onmiddellijk dat er belangrijk nieuws is: vóór het radiotoestel zit vader, terwijl Alice er bijstaat. De omroeper zegt juist, dat deze nieuwsuitzending beëindigd is.

"We weten al genoeg," merkt de farmer somber op. "Het gaat vast mis in Europa. Die Hitler rust niet vóór hij zijn zin heeft. Als Polen niet toegeeft, en dat geloof ik niet, dan breekt de oorlog toch nog uit."

"'t Is gelukkig ver weg," meent Alice, ietwat onverschillig.

"We konden er wel eens mee te maken krijgen, meisje," zegt Jan Stelmaker ernstig. "Als Duitsland Polen aanvalt dan betekent dat oorlog met Frankrijk en Engeland aan de ene en Duitsland aan de andere kant. En als Engeland oorlog krijgt, heeft Canada er ook iets mee te maken. Is dat duidelijk of niet?"

"Ja, dat is duidelijk." Alice weet wel, dat Canada niet meer een kolonie van Engeland is — sinds 1 juli 1867 is het onafhankelijk en heeft een eigen regering, maar het is toch een dominion, met vele vezelen aan het vroegere moederland verbonden. In de hoofdstad Ottawa resideert de gouverneur-generaal van de Engelse koning, die in diens naam het bewind uitoefent.

"Nu ja, maar hiér komt toch geen oorlog?" houdt Alice vol.

"Meid, begrijp je dan niet," barst Bertha opeens los, "dat John wel eens naar Europa zou moeten gaan om daar te vechten?!"

"Hé? Wat? John?"

"Begrijp je het nu, kind?" vraag vader zacht. "Ik zou haast dankbaar zijn, dat moeder dit niet meer hoeft te beleven."

Het is opeens stil in het vertrek. Vader spreekt zo heel weinig over moeder. Soms zou je vermoeden: hij denkt nooit meer aan haar. Maar zo nu en dan komt er een uitlating, die het tegendeel bewijst.

Stelmaker staat op, verlaat de kamer en begeeft zich naar de schuur, waar zich het enige paard bevindt, dat de farm bezit. Vroeger had hij er wel tien, maar ze zijn overbodig geworden. Al het werk gebeurt nu machinaal en de oogst wordt op wagens door de taractor naar de silo's gebracht. Wat zou men dan met paarden doen?

Stelmaker zadelt het dier, om even later het erf af te rijden, naar de jongens die de tarwe maaien en dorsen.

Hij is verdiept in zijn vele gedachten. Al woont hij dan al sinds 1919 in Canada en is hij een halve Engelsman geworden, zijn "Hollands" bloed verloochent zich toch niet. De familie in Holland . . . Holland komt er weer lelijk tussen te zitten.

Hij rijdt naar zijn golvende graanvelden, het smalle, vastberaden gezicht verborgen onder een breedgerande hoed, luchtig gekleed.

Fanny heeft geen haast. Het dier heeft misschien wel last van de hitte. En als de baas haar niet aanspoort, waarom zou Fanny dan draven?

Jan Stelmaker voelt nu niets voor draven. Hij is in gepeins verzonken. De teugel laat hij slap hangen. Het nieuws van de radio zit hem dwars, de laatste tijd, maar vooral nu vanmorgen. Is een nieuwe wereldoorlog op komst? Zal Holland er dan weer zo goed afkomen? Zal John zijn rechterhand moeten missen; zijn oudste? Gelukkig, dat Sanne . . .

Het verleden gaat herleven, tot in bijzonderheden. Als een film trekt het aan hem voorbij.

Alsof het gisteren gebeurd is, ziet Jan Stelmaker op die mistige morgen Wilmink, de kruidenier, het erf van Konijnenbelt opfietsen. Hij hóórt hem nog zeggen: 't is afgelopen, Jan, de oorlog.

Dat was het begin van zijn gaan naar hier, naar Canada. De strijd om en met Marie herleeft.

God heeft hem gezegend in dit land. Hij heeft Marie los kunnen laten. En Sanne heeft haar plaats ingenomen. Hij zal altijd naar waarheid kunnen getuigen, dat hij een zeer gelukkig huwelijk met haar heeft gehad. Met hun vier kinderen, John, Bertha, Alice en Charles hebben zij een gezin gevormd, dat er zijn mag. Het vrij plotseling verscheiden van Sanne, na een hevige en kortstondige ziekte, heeft hem ontzaglijk leed gedaan. Zij liet een leegte achter, die er nóg is. Wel leidt Bertha, groter geworden nu — enkele huishoudsters heeft hij versleten — de huishouding uitstekend, maar zij is jong. En, de tijd komt dat zij heengaat. Het is een publiek geheim, dat John Konijnenbelt — wonderlijk: dezelfde naam als de Konijnenbelts in de Achterhoek en toch geen familie, die ook jaren met zijn ouders in Canada woont — zijn hart aan haar verloren heeft. Hij moet er niet aan denken, dat zij heengaat. Hij kan en mag haar niet tegenhouden. Maar wat dan? Moet hij dan weer in huishoudsters vervallen? Alice is toch nog wel wat erg jong.

Opeens zit hij weer in de Achterhoek, een kleine kwarteeuw geleden. Marie Saalmink . . .

Dat is nu voorbij. Zij is al lang gehuwd en moeder van een aantal kinderen. Ergens op een dorpje in de Achterhoek. Met een schamel bestaan misschien. Hoe anders had zij het kunnen hebben. Maar het is haar eigen schuld geweest.

Fanny loopt minder dan stapvoets.

Maar dan valt het Jan Stelmaker op. Hij glimlacht. "Komaan," mompelt hij, "niet zo dwaas."

Zijn knieën drukken tegen de flanken van het paard, dat sneller gaat lopen. Tocht ontwaakt de farmer pas uit zijn gepeins, als motorgeronk zijn oor bereikt: het werk roept!

Onder de verzengende stralen van de zon jaagt de jonge John de tractor, die de maaimachine trekt door het goudgele koren, dat met één slag wordt weggevaagd, opgepakt en door de dorsafdeling wordt gesmeten. Aan de ene zijde komen de tarwekorrels, aan de andere kant de halmen.

De eerste tijd van zijn verblijf in Canada bestond dit nog niet. Na de mechanisatie gebeurt maaien en dorsen tegelijk. In Nederland zou zoiets moeilijk zijn. Het koren is er immers te vochtig? Maar hier, vooral in de provincie Alberta, is het kurkdroog. Het kan meteen gedorst worden. En de tarwe is van de beste kwaliteit!

En de motoren razen maar. Gesproken wordt er niet. Ze kunnen elkaar toch niet verstaan.

Jan Stelmaker bindt Fanny vast aan een paal. Het beest staat nu ietwat in de schaduw van de lange halmen. En dan pakt de boer mee aan.

Onder de arbeid, die zoveel zweetdruppels kost in deze hitte, denkt hij niet meer aan de radioberichten.

Het gele graan valt in de bakken: Canada en een deel van de wereld worden van brood voorzien.

Achter het stuurwiel fluit John een oud liedje.

* * *

Bill Jersey staart naar buiten. Op de farm hebben allen gegeten. Nu pauzeren de werkers nog even. De zon brandt nu op haar felst. Op het veld is het haast niet te harden. Straks vlot het werk beter.

"Mounties," zegt Bill opeens.

Hij zegt het op ietwat onverschillige toon, maar hij meent er niets van. De Canadezen hebben veel belangstelling voor de Mounties. In het hele land zijn ze populair.

Dat blijkt nu ook. 't Is of alle loomheid wijkt. De meisjes snellen naar het raam. Stelmaker merkt op: "Casueel, nu ken ik hier ruim twintig jaar, en dit is pas de eerste keer dat hier Mounties komen. Wat zouden die hier zoeken?"

"Een van het edel drietal heeft zeker wat op zijn kerfstok," schertst Bertha. "Bill Red bijvoorbeeld."

"Je kunt je behoorlijk gedragen," gromt Bill, "anders spreken we elkaar nader.

John staat op en gaat naar buiten. De twee Mounties zijn intussen genaderd. De mooie paarden stappen al op het erf. Met een geoefende, handige zwaai springen de beide slanke ruiters op de grond. Ze dragen een kleurig uniform, een brede gordel om het midden, waarin een vervaarlijk pistool steekt. Het hoofd is bedekt met een soort padvindershoed. 't Zijn twee jonge kerels met open, eerlijke blikken en zongebrand.

John heeft de twee paarden al bij de teugel en zal die achter een schuur in de schaduw brengen.

"Geef ze at water, boy?" vraagt de ene ruiter vriendelijk.

"Oké, sergeant," zegt John. "Maar toch zeker ook wat eten?"

"Zie maar eens of ze trek hebben. Ik denk het niet."

De farmer in Canada is gastvrij. Stelmaker komt de ruiters eveneens tegemoet.

De ruiters salueren.

"Good afternoon, Mr. . . .?"

"Stelmaker," zegt Jan.

"Mr. Stelmaker. Mogen wij wat verpozen?"

"Kom binnen, boys."

Dan gaan de twee vertegenwoordigers van de Royal Canadian Mounted Police, de Canadese bereden politie, naar binnen en zijn groeten het daar aanwezige gezelschap: de beide dochters en de drie studenten.

"Warm?" vraagt Bertha.

"'t Is om te stikken, Miss," meent de oudste ruiter. Hij heeft een onderscheidingsteken op de rechtermouw. John heeft hem op goed geluk sergeant genoemd en dat klopt. De andere ruiter heeft nog geen rang.

"Zet je, mannen. Melk? Limonade? Karnemelk?" Eeten? Nee. Heel vriendelijk aangeboden, maar een uurtje geleden hebben zij onderweg gegeten. In de zadeltassen is proviand genoeg.

(Wordt vervolgd.)

Niets nieuws onder de zon

by Rev. L. T. SCHALKWYK

> Is er iets, waarvan men zegt, zie hier dat is nieuw — het was er al in verre tijden, die vóór ons waren.
>
> Uit Pred. 1:3—10.

QUE SERA, SERA — die song kon men als een van de populars enige tijd geleden uit den treure over de radio horen.

Och, mochten wij ook op kerkelijk terrein tot dit inzicht geraken.

Vandaag aan de dag bereiken ons allerlei nieuwtjes vanuit het oude Vaderland. Het klinkt ons inderdaad geheel nieuw in de oren. Sommigen zeggen, **dat de boom in het Paradijs geen boom was en de slang geen slang** 1). Dat trouwens **heel Genesis 1—11 meer op een soort visioen lijkt en mythen bevat** 2); in ieder geval is het geen **werkelijke geschiedschrijving** 3). Zo heeft ook **de verovering van Jericho** een zekere **symbolische** betekenis, **want** het is veel uitgebreider verteld dan de verovering van de andere steden. Er is "IETS GROOTS" daar gebeurd en dat werd aanleiding tot het later breed uitgewerkte verhaal van een omheentrekken door het volk en het omvallen van muren (die trouwens 500 jaar vóór de intocht al omgevallen waren en het staat archeologisch "vast", dat zij in puin lagen tijdens de intocht.) 4)

Met de betrouwbaarheid van het Nieuwe Testament is het al niet veel beter gesteld. *Het Nieuwe Testament laat Jezus woorden spreken, die Hij in werkelijkheid nooit gesproken heeft.* 5) *Hij draagt in de evangelieën de glans van de titulatuur met zich mee, die hij in werkelijkheid tijdens zijn leven niet heeft bezeten.* 6) *De verdorring van de vijgeboom heeft iets legendarisch over zich.* 7) Dat legendarische wordt nog sterker gevonden in de opstanding der doden bij het sterven van Jezus. 8) Er wordt aangetoond, dat feit is, dat Jezus zoon van Jozef was, maar *de maagdelijke geboorte* is niet feit in historische zin. 9) Zo ook: "Nimmer heeft de gemeente getuigen kunnen oproepen voor het gebeuren van *de Opstanding (van Christus*). Pas in later tijd komen daarover de (aprocriefe) verhalen los." 10)

Zulke geluiden zijn we niet gewend en onze Gereformeerde oren klapperen ervan.

Ons wordt echter verzekerd, dat dit iets *nieuws* is, dat wij door gerijpte inzichten en voortschrijding van modern onderzoek 11) "*niet meer*" zo'n simpel antwoord als vroeger op al deze vragen kunnen geven. 12) Wilt U dus niet *ouderwets* zijn, dan zult U tenminste enig begrip voor deze inzichten moeten tonen.

Onze vraag is nu: *Hoe nieuw is dit alles?*

Laten wij deze vraag eens voorleggen aan Dr. Abraham Kuyper. Hij heeft veel invloed gehad op het Gereformeerde denkpatroon en wordt door allen geacht niet geheel van wetenschappelijk denken verstoken te zijn geweest.

Werden in Uw tijd ook wel dergelijke schokkende dingen verkondigd, Dr. Kuyper?

KUYPER SPREEKT

Of het er was, mijne heren? Ik heb zelf deze hele doop over de (on)betrouwbaarheid van de Bijbelse verhalen als student in Leiden meegemaakt.

Op dat moment was het vooral Professor Scholten, die ons in bezielende taal en meesterlijke volzinnen zijn systeem van de rationalistische benadering van de dogmatiek uiteenzette. En Professor Rauwenhof legde ons uit de gloedvolle Nieuw Testamentische legenden, verdicht door een enthousiaste oergemeente. Op een "historisch" collegeuur vatte hij moed en riep hij uit, in déze tijd *niet meer* te kunnen geloven in de lichamelijke opstanding van Jezus—toen barstte de hele studentenschaar in applaus uit en ik, Bram Kuyper, klapte bezield mee! Wát een verlichting, wát een verruimd inzicht, vergeleken bij al dat ouderwetse bijbelgeloof van de orthodoxe nachtschool. Het was toch wel duidelijk, dat in ónze tijd van wetenschappelijk denken, vooruitgaande techniek en de laatste opgravingen niet meer zomaar alles als geschiedenis aanvaard kon worden. Ds. Busken Huët preekte over de *legende* van de opstanding van de jongeling te Naïn en legde alle nadruk op de *betekenis* en boodschap voor ons vandaag. 13) Wij aten de voldragen vruchten van de rationalistische philosophie van Immanuel Kant. Kant schreef al in 1793 een boek met de titel: *De Religie binnen de grenzen van het menselijk verstand.* De ratio, de Rede moet heersen over alles.

Maar ik ben door Gods genade tot andere inzichten gekomen.

Eén van de redenen hiervoor was, dat een professor, die in 1858 nog schreef, dat het Evangelie van Johannes betrouwbaar was, *omdat* de personen erin zo'n historische indruk op hem maakten, in 1861 verkondigde, dat er geen woord van Johannes zelf in stond, *omdat* diezelfde personen nu niet meer een historische indruk op hem maakten. 14) Een ieder had weer zijn eigen maatstaf over wat waar en wat niet-waar was in de Bijbel; het werd een babylonische spraakverwarring. Op de autoriteit van die en die deskundige moest ik geloven, dat dat of dat waar was, op dat moment.

Toen heb ik gekozen voor de *blijvende* autoriteit van *God*, liever dan de *veranderende* van de *mens.* 15)

Daarom kon ik ook niet meegaan met de Schriftbeschouwing van de *Ethisch-Irenische* broeders. De aloude bijbelse termen vulden zij met een nieuwe inhoud. Zij gingen met veel schriftkritische opvattingen mee, maar zeiden *tegelijkertijd*, dat ze geen tittel of iota van Gods Woord wilden afdoen. 16) Dit waren de broeders in Christus, aan wier staat voor God men zeker niet hoefde te twijfelen, maar zij waren zó onder de indruk van de zich-zo-noemende wetenschap gekomen, dat zelfs een lieve broeder als Gunning in zijn gewaagde artikelen over "Geloof en Kritiek" het mythologisch of onhistorisch karakter van sommige Schriftgedeelten meende te moeten aantonen. 17) Dit geheel naar het patroon van de vrome Schleiermacher, de "bemiddelingstheoloog", die bemiddelen wilde tussen schriftkritiek en gemeentegeloof. 18)

Toen ik mij afwendde van de twijfelgeest onzer dagen, heb ik mij afgevraagd, wat zegt de Bijbel *van zichzelf?* Het lijdt geen twijfel, of Gods Woord vraagt zelf geloof in zijn historische betrouwbaarheid. Men zegge já óf néén tegen dát getuigenis van de Heilige Schrift; dat is in principe een *geloofs*beslissing.

Dit nu is het ideaal, dat mij voor ogen zweefde bij de stichting van de Vrije Universiteit. Om daar de studenten niet te betoveren met het Fata Morgana van het Modernisme, maar te confronteren met Gods onfeilbaar Woord; en dat in elke faculteit. 19)

ONZE TIJD

We hebben Kuyper laten spreken over zijn tijd. En een ieder, die de geschiedenis kent of de aangegeven boeken en geschriftfen raadpleegt, wete dat het geen buikspreken was: **Kuyper sprak zó**, dat het niet voor tweeërlei uitleg vatbaar was.

En nu gaat het niet over Kuyper's onfeilbaarheid, **maar om zijn** *principiële* houding, **waardoor de** veelgesmade nachtschool in ere hersteld werd. En het "gewone" volk niet meer aan de band van de "clerus, die het weet" liet lopen. Het heeft hem nooit berouwd, dat hij tot die "achterlijke" gedachtenstroom is gaan behoren. 20)

Maar, zult U zeggen, heeft het wel zin, om zijn tijd met onze tijd te vergelijken?

De mens mag zich dan in een vroegere tijd "verlicht" gevoeld hebben door het laten rijden van een trein, het uitvinden van de telegraaf en Darwin's evolutieleer; wat is dat vergeleken bij onze tijd met zijn space travel, heart transplant en *congressen* over de evolutie? Wist Kuyper iets af van het existentialisme, kende Calvijn het nihilisme?

Neen, maar *in principe* zijn de vraagstukken in onze tijd dezelfde als in de tijd van Henoch, de Prediker, de Reformatie of de Doleantie.

Want volgens eenzelfde wet ontwikkelt zich het menselijk leven en — in de grond van de zaak — is er *slechts tweeërlei antwoord* mogelijk op die ontwikkeling.

In Henoch's tijd was er enorme vooruitgang. In plaats van met een stenen wapen, sloeg Lamech met een ijzeren hakbijl in het rond. En Jubal verkocht in zijn winkel stukken hout, waarop men vogelgeluiden kon maken: **de fluit.** De houding van dat geslacht was: God hebben we "*niet meer*" nodig, tenminste niet in die zin als Adam Hem nodig had. Eenzelfde *ontgroeien* aan Gods openbaring treft ons in het Arianisme in de eerste christelijke eeuwen. In Calvijn's tijd waren het de drieste Carlstadt, Servet en de Unitariërs. In Kuyper's tijd was Kuenen "een van de radicaalste bestrijders van het Oude Testament". 21)

Zij zeiden: wij kunnen "niet meer" op dezelfde wijze aan God geloven als weleer. Het antwoord van de Kerk aller eeuwen is, óf dat van Henoch, óf men zoekt de gosdienst aan te passen aan de veranderde omstandigheden door *samensmelting* van Rede en Geloof. 22)

THEOLOGIE AAN DE LEIBAND VAN DE PHILOSOPHIE

Welnu, nieuwe wijsgerige stelsels zijn opgekomen als de *existentie-philosophie*, waar de mens in het middelpunt staat en in zijn "existentie" de zichzelf-begrijpende en bewust-wordende mens moet worden in de dezerzijdse wereld. Wat boven deze existentie gaat, is niet te *verifiëren*, niet wetenschappelijk te bewijzen. Dit is ten diepste een nieuwe vorm van rationalisme.

In Duitsland heeft Professor Bultmann nu geprobeerd om deze nieuwe zienswijze ook op de Bijbel toe te passen. Zijn gedachten kenmerken zich dus door een anti-metaphysische tendens. De metaphysiek—datgene wat achter de zichtbare wereld schuilt—kan men niet bewijzen. Hieronder vallen de wonderen uit de Bijbel, ook weer (als van ouds) de opstanding van Jezus. Deze mythen hebben natuurlijk wel *verkondigings*waarde (kerúgma), maar verder houdt hij een mini-bijbel over.

Dit nu waaide (als andere Duitse theologie in vroeger dagen) over naar Nederland en geen wonder, dat Professor Kuitert dan een boek schrijft, dat in Engelse vertaling (terecht) als volgt wordt aangekondigd: "his conclusion attempts to *combine* (italics mine) the best elements of both metaphysically oriented theology and existentialism. 23) Het aloude ecclecticisme dus: meng goddelijke waarheid en menselijke theorie tot een papje, dat niet ál te modernistisch en ook niet ál te nacht-school-achtig smaakt. Geef dan toe, dat de boodschap van Pasen historisch gezien "niet *verifiëerbaar*" is. 24)

Ook wordt nu helderder een uitdrukking van Baarda, dat *historisch* feit is, dat Jezus stierf, maar dat *verkondiging* (kerugma) is, dat Jezus opstond. 25) Zo benaderd, wordt ook duidelijk, hoe op de Gereformeerde Synode te Lunteren (1967) de term *geschiedenis* zo'n grote rol speelde. En hoe daar zowel de niet-letterlijke interpretatie van het **Paradijsverhaal kon** getolereerd worden en tóch gezegd werd, dat het "geschiedenis" was. Het is maar, welke uitleg men aan het woord *geschiedenis* geeft. Een spreker verklaarde, dat voor de één dat meer "*massief*" is dan voor de ander. Dus ook hier de aloude *omduiding* van woorden, zodat men samen hetzelfde kan zeggen en toch daarom niet hetzelfde hoeft te geloven.

De moeilijkheid, waarop men dan altijd stuit is deze, dat Paulus wel "het verhaal van Adam" als feit opvatte (Romeinen 5) en de Heilige Geest niet erg dubbelzinnig zegt, dat door het geloof de muren van Jericho zijn neergestort, nadat het volk er zeven dagen om heen getrokken was (Hebr. 11:30).

Het lijdt geen twijfel, dat voor *hun* begrip dat net zo echt was als het doormidden gezaagd worden en met het zwaard gedood worden van de martelaren van enkele verzen verder (Hebr. 11:37),

De moeilijkheid voor deze bij-de-tijdse theologen is, dat niemand twijfelt, of de Evangelieën *pretenderen*, dat alles wat op naam van Jezus staat, Jezus ook zo gezegd heeft. En als men zegt, dat er géén getuigen van de opstanding van Christus waren, blijft dat lastige hoofdstuk van Paulus staan, waarin hij zich uitslooft om juist *vele* getuigen te noemen. Niemand twijfelt er ook aan, of Paulus (of is het de Heilige Geest?) wil ons die opstanding *letterlijk* doen opvatten (1 Cor. 15). En als Baarda zegt, dat "niet de gekruisigde is opgewekt" 26), houdt de Pinkstergeest vol, dat God heeft opgewekt, dien gij gekruisigd hebt (Hand. 4:10. *En elders:* wij zijn geen oudwijfse fabelen (Grieks: *mythos*) nagevolgd, toen wij U de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd (2 Petrus 1:16).

Als wij de kerkgeschiedenis er eens op na slaan, dan doen ons sommige van de vorengenoemde hedendaags Gereformeerde stemmen aan de *ethisch-irenische* richting van weleer denken. Vrome mensen, die in het *algemeen uitgangspunt* ongetwijfeld op de basis des geloofs staan, maar in de *Schriftbeschouwing* lopen op de maat van de modernen. 27) Zij trachten ook "geloof en kritiek" te combineren. Ook zij namen een evolutionistisch proces aan, waardoor de val in Genesis 3 "fantasie" werd. En het gemeente-bewustzijn na Pinksteren vonden zij "rijpen" tot het zijn neerslag vond in het Nieuwe Testament. 28) Ook zij lieten "Israels godsdienstige ontwikkeling met die der heidenen uit eenzelfden wortel opschieten" 29 en 30) en bijdragen tot wat uiteindelijk Jezus beleed. Ook nu "wordt de orientalist en graecus de ziener onzer dagen, wien geheel Israel ondervragen moet." 31) Ook nu weer een overdreven belangstelling voor *inleidingsstudiën* (over de achtergrond van bijbelboeken), waarmee hele "cahiers voor de gemeente" gevuld worden.

Tóch beijvert iedere "criticus" zich uit te spreken, vast te houden aan de onfeilbaarheid van Gods Woord. En al kunnen we niet meer zeggen: feiten zijn feiten, toch kunnen we het "echt wel wagen" met deze Jezus. 32)

Dit wordt ons—met Kuyper—toch wel te kras. 33) De *onzekerheid*-van-de-heilsverhalen en de *zekerheid*-des-geloofs in de taal van

(Vervolg op pag. 8)

In 3 jaar, 3 maanden en 12 dagen . . .

DE WERELD ROND MET EEN UITGEHOLDE BOOMSTAM

Kapitein Voss' avontuur met de "TILIKUM"

DOOR KAPITEIN A. VAN NIEUWKOOP

27 Juni 1898, om 1 uur 's middags, liet kapitein Joshua Slocum het anker vallen in de haven van Newport (Rhode Island) en beëindigde daarmee de eerste tocht rond de wereld met zijn zeilsloep "Spray". Hij deed het helemaal alleen, en zeilde rond 46.000 zeemijlen. Drie jaar, twee maanden en twee dagen had de reis, die hij op 51-jarige leeftijd ondernam, in beslag genomen, en zijn enorme prestatie wekte bij velen de lust het óók eens te proberen. Onder hen was Mr. Luxton, een Canadese journalist. Daar hij van varen niets afwist, wendde hij zich tot een zekere kapitein J. C. Voss in Victoria; die was klein van postuur maar een groot zeeman.

Deze kapitein Voss voer jaren achtereen op een der schoeners, die in het noordelijk gedeelte van de Grote Oceaan op robbenvangst gaan. Luxton stelde hem voor om met een scheepje, veel kleiner dan Slocum's "Spray", de drie grote oceanen te doorkruisen, over die tocht een boek te schrijven, en de opbrengst daarvan samen te delen. Bovendien, zo vertelde hij hem, was er nog een extra premie voor een geslaagde tocht uitgeloofd van $5000, waarvan Voss de helft zou ontvangen; met de kans op het gehele bedrag, als Luxton onderweg opgaf. "Ik konkludeer hieruit, dat je van plan bent mee te gaan," merkte Voss op. Het antwoord luidde: "Natuurlijk ga ik mee, hoe kan ik anders een boek schrijven?"

Besloten werd dat ze samen de tocht zouden maken en dat Voss een geschikt scheepje zou kopen. Op zoek in zijn naaste omgeving naar een jachtje of een ander klein vaartuig, viel zijn oog op een kano, die bij een klein Indiaans dorpje op het strand lag. Het scheepje zag er nog tamelijk goed uit, en Voss bedacht onmiddellijk, dat indien hij de reis hiermee kon maken, hij niet alleen het record zou slaan voor wat betreft het kleinste vaartuig dat ooit de oceanen overstak, maar ook dat hij de eerste zou zijn die dat met een kano deed!

Zorgvuldig bestudeerde hij het uit een boomstam gehouwen scheepje, konstateerde dat het stevig was, en ook voldoende groot om de benodigde hoeveelheid proviand, drinkwater en verdere uitrusting in weg te stuwen. Terwijl hij dit alles overwoog en nog enkele maten nam, kwam een oude Indiaan naar hem toe, die verklaarde dat de kano zijn eigendom was en dat hij haar wilde verkopen. Kapitein Voss wist uit ondervinding, dat elke handelstransaktie met een Indiaan soepeler verloopt als deze wordt afgewikkeld onder het genot van een druppeltje whiskey — hoewel dat destijds bij de wet verboden was. Op alle eventualiteiten voorbereid, haalde hij een fles met deze versnapering te voorschijn. Ze werden het snel eens; Voss kreeg de kano tegen een schappelijke prijs en de oude Indiaan was zó in zijn schik met de geslaagde verkoop, dat hij de doodskop van zijn vader, die naar hij beweerde vijftig jaar daarvoor de kano gemaakt had, de nieuwe eigenaar als geschenk aanbood!

* * *

En dit was dan de "Tilikum", het Indiaanse woord voor "vriend". Ze was gehouwen uit een stoere ceder, letterlijk dus een uitgeholde boomstam. Rood cederhout is heel solide, maar zacht en licht splijtbaar. "Ik moest dus," zo schrijft Voss, "de uiterste voorzorgsmaatregelen nemen en haar zodanig versterken, dat ze afdoende weerstand zou kunnen bieden aan het rollen en werken in zeegang onder alle weersomstandigheden.

Inwendig deed ik dat met eiken spantjes van 1 duim (2½ cm.) vierkant op een onderlinge afstand van 2 voet (60 cm.). Daar de kano niet hoog genoeg was, verhoogde ik de borden met 7 duim (17½ cm.). In langscheepse richting versterkte ik haar door het aanbrengen van een kiel van 3 x 8 duim (7½ x 20 cm.) aan de onderzijde verzwaard met 300 lbs. (136 kg.) lood. Binnenboord een zaathout, waarop wrangetjes van 2 x 4 duim (5 x 10 cm.), een kajuitsvloer, enz. Tenslotte legde ik er een dekje in, maakte een kajuitje met één vaste slaapplaats en een rustbankje. De afmetingen van ons verblijf waren 5 x 8 voet (1.50 x 2.44 meter). Verder een cockpit om te sturen. Als tuigage 3 mastjes, gestaagd met dun staaldraad. Hieraan konden vier snijzeiltjes gevaren worden met een totaal zeiloppervlak van 230 vierkante voet (25½ vierkante meter). Alle vallen en schoten werden naar de cockpit geleid. Tenslotte nam ik ½ ton (500 kg.) vaste ballast aan boord en maakte die stevig vast tussen de wrangen; bovendien nog 400 lbs. (180 kg.) zand in zakjes om naar omstandigheden binnenboord te verschiften tijdens het zeilen. Als verdere uitrusting 100 gallons (450 l.) drinkwater in twee gegalvaniseerde tankjes onder de cockpit; voor drie maanden proviand in blikken; primuskooktoestel, een camera, twee geweren, een revolver, munitie, barometer, sextant, vloeistofstuurkompas, zeevaartkundige boekwerken, zeekaarten, enz. Zo beschrijft kapitein Voss het versterken en zeeklaar maken van de "Tilikum".

* * *

Op 20 mei lag zij in de haven van Victoria, klaar voor de grote reis. De diepgang met de bemanning van twee koppen aan boord was vóór 22 duim (56 cm.) en achter 24 duim (61 cm.). Uiteraard trok zij grote belangstelling, maar allen die haar bekeken waren zonder uitzondering van mening, dat ze zelfs niet de open zee zouden bereiken. En indien dit tegen alle verwachtingen in tóch het geval mocht blijken, dat ze dan nooit de veilige wal weer zouden terug zien. Kapitein Voss wist echter wat hij begon; hij haalde zijn ankertje van 25 lbs. (11 kg.) binnenboord en vertrok.

Nu is het niet mogelijk in dit artikel alle fantastische belevenissen en avonturen van deze grote zeeman met zijn kano op een wereldreis tot in details te beschrijven; ik moet dus volstaan met wat grepen uit het fascinerende reisverhaal, zoals dit is weergegeven in het boek **"The Venturesome Voyages of Captain Voss"**, waarvan de eerste druk verscheen in Yokohama in 1913. Een boek, waaruit zuiver goud te putten is in de vorm van waardevolle wenken aan toekomstige oceaanzeilers met kleine vaartuigen.

Luxton wenste zich in 't begin van de reis wel eens terug aan de veilige wal en was, na 58 dagen lucht en water, verrukt een met palmbomen begroeid eiland van onder de horizon te zien opkomen. Het was Penrhyn Island en, na een kort verblijf daar, zeilden ze via Manihiki, de Camoagroep en het eiland Niuafu, naar Suva in de Fiji-archipel. Het was hier dat Luxton tegen Voss zei: "Hoor eens hier, John, ik heb een prima zeeman gevonden om me te vervangen, vindt je goed dat ik met een mailboot naar Sydney ga en daar weer aan boord kom om de reis te vervolgen? Ik ben er nu wel van overtuigd dat de "Tilikum" voldoende zeewaardig is om de tocht te volbrengen."

Voss accepteerde dit voorstel, en Luxton werd afgelost door Louis Begent 31 jaar en geboren te Louchester in Tasmania. Het zou hem zijn jonge leven kosten, want op de reis naar Sydney, terwijl het scheepje in een donkere, stormachtige nacht voor de zee wegliep, plukte een overspoelende golf hem uit het kleine cockpitje, waar hij verzuimd had zich vast te binden met een speciaal daarvoor aangebrachte sjorlijn.

Urenlang zocht Voss naar hem, steeds roepend en schreeuwend, maar uiteindelijk het feit aanvaardend dat zijn metgezel verdronken was. Tot overmaat van ramp merkte hij, dat dezelfde fatale golf zijn stuurkompas overboord had gesleurd. De "Tilikum" bevond zich ten tijde van het ongeval ongeveer 600 mijl zuidwest van Suva, en Voss bereikte, na ongelooflijke moeilijkheden, sturend op een zakkompasje, uiteindelijk de veilige haven van Sydney, waar menigeen hem al had opgegeven en Luxton dodelijk verontrust op hem wachtte.

Deze adviseerde de tocht op te geven, de kano te verkopen en naar huis te gaan. In ieder geval ging hij niet verder mee.

Kapitein Voss besloot echter de reis te vervolgen. Volgens de overeenkomst werd het scheepje nu zijn eigendom en zou ook de premie van $5000 na een geslaagde tocht in zijn geheel aan hem toevallen.

* * *

Een nieuwe reismakker werd gevonden, en Voss zette zijn kano op de trein en vertrok naar New Castle, N.S.W. Van hier zeilde hij met een vreselijk zeezieke metgezel naar Melbourne. Daar trof hem een nieuw ongeluk. Teneinde de scheepskas te stijven, had Voss namelijk besloten dat de "Tilikum" door een kraan op een wagen zou worden geplaatst om tegen betaling in een park tentoongesteld te worden. Bij het ophieuwen van het vaartuigje brak de haak van de kraan en viel de kano op de kade. Ze werd vrij ernstig beschadigd, maar Voss repareerde haar en becijferde zijn schade op £22-10-0. De eigenaar van de kraan wilde slechts de helft hiervan vergoeden, maar de lokale jachtclub adviseerde de Voss, de firma op haar kosten een proces aan te doen voor de totale herstellingsuitgaven.

In hoger beroep won de avontuurlijke kapitein, en kreeg van de rechter £200.- schadevergoeding toegewezen. Via Tasmania zeilde hij vervolgens naar Nieuw-Zeeland en vandaar, met wederom een nieuwe scheepsmakker, benoorden Australië langs met bestemming de Keelung- of Cocos-eilanden. Hier kon hij door wind en stroom niet landen. Toen zat er niet anders op dan door te zeilen naar het eiland Rodriguez, uiteraard op scherp rantsoen, vooral wat betreft drinkwater.

Van Rodriguez zeilde Voss naar Durban, en hier werd de "Tilikum" opnieuw uit het water gehaald om op diverse plaatsen in het binnenland tentoongesteld te worden. In Pretoria liep ze, tijdens een transport, belangrijke schade aan de voorsteven op door de trap van een paard. "Het beest schrok van het afschrikwekkende boegbeeld" voerde de voerman ter verontschuldiging aan. Voss merkte hierbij op, dat de "Tilikum" waarschijnlijk het enige diepwaterschip was, dat ooit schade beliep door de trap van een paard. Hij vervolgde de reis, nu zonder de totempaal als stevenversiering, en wederom met een nieuwe metgezel.

In Port Elizabeth kwam deze aan boord en hij zou tot Londen meegaan. Zijn naam was Harrison en bij zijn embarkatie deelde hij Voss mee dat hij licht tuberculeus was. Op zee hoopte hij te genezen. Het antwoord was, dat dit zeker het geval zou zijn als hij tenminste niet aan zeeziekte bezweek.

Dat scheelde niet veel! Op het gehele trajekt, via Kaapstad en St. Helena naar Pernambuco, was hij afschuwelijk zeeziek maar hij hield vol.

In laatstgenoemde haven was de tocht feitelijk volbracht; de drie grote oceanen waren doorkruist. Kapitein Voss besloot echter de Noord Atlantic er nog aan toe te voegen en naar Londen door te zeilen. Op dit laatste gedeeldte der reis liep hij de Azoren aan om proviand in te slaan want, zo schrijft hij: "mijn volledig genezen tochtgenoot begon zóveel te schaften dat daaraan een tekort dreigde."

Op 2 september 1904 kwam de "Tilikum" de haven van Margate binnenvallen na een tocht van drie jaar, drie maanden en twaalf dagen. Een uitbundige menigte verwelkomde het scheepje en de beide opvarenden.

De kano werd daar door Voss verkocht voor £5.- en enkele jaren in de Theemsmond gebruikt als zeiljachtje, om tenslotte op Convey Island in zwaar verwaarloosde toestand te worden opgelegd. Daar werd zij in 1926 teruggevonden en door het Canadese Gouvernement naar Londen getransporteerd, waar een reder haar aan boord van een van zijn schepen nam en kosteloos naar Victoria, B.C. vervoerde. Hier werd zij, op kosten van de Jachtclub Thermopylae, in haar oude toestand teruggebracht en in een park onder een afdak geplaatst, voorzien van een plakkaat met inscriptie.

In 1965 vond zij een plaatsje in het Maritieme Museum van British Columbia te Victoria, om als blijvende herinnering bewaard te worden. De herinnering aan een buitengewone reis, en aan een zeeman van uitzonderlijke bekwaamheid en durf: kapitein J. C. Voss.

(Buitengaats)

DOWN AT THE SLAVE MARKET

"Leafs Swap Mahovlich to Red Wings" a headline which was real news to all hockey fans. Even people remotely interested in the game remarked: Remember the time when Tommy Ivan of the Hawks came to the Maple Leaf Gardens with a cheque for $1,000,000? How well we do remember this event. It was the main topic of conversation among hockey fans for days. Mahovlich has been a controversial player in the National Hockey League for many seasons.

Is any one player worth $1,000,000? In 1962 the coach was hard pressed to accept this amazing offer, but the uproar of fans forced him to "resist this temptation."

The business of trading hockey players gives one a feeling of the old slave market. The slave was the property of one man and he could be sold or traded at the owner's wish.

When the time for a trade comes up it could be filmed as an equivalent in modern-dress of the old Slave Auction at Baghdad. There are now 12 teams in the National Hockey League and many fringe players received a chance to play for top salaries in the top league. It did not seem to matter to them that they were purchased at $100,000 each.

Tht is what the average price per body works out to, when it is figured that each of the six new teams paid $2,000,000 for a franchise in the league plus 20 players "owned" by the then existing clubs in the league. The new teams decided by lottery which players they would get.

It must be a matter of joy that more young athletes — and a few old ones too — have an opportunity to play professional hockey and earn a good living doing it. But the ceremonial distribution of players and the trading later in the season is repugnant to anyone who believes that no person is a piece of property to be bought and sold at will.

None of the hockey players—not even those regarded as stars of the game—can choose which team he will play for. He can not negotiate with various teams, for the best salary his ability will bring. Once signed to a contract a player "owned" by a team can be put at the end of the bench to sit out hockey games or summarily sent to a minor league 1,000 miles away —even though another N.H.L. would be delighted to have the player on his first-string line.

This chattel arrangement also severely affects in another way the amount of money a player can earn. Since he cannot offer his services to another team, the only weapon he has in salary bargaining is the threat of quilting. It isn't much of a weapon if hockey is the only skill a player has to offer to "sports world which refuses him the opportunity to play the game.

The system is not likely to change. Why should the owners of any professional sports teams—volunteer to give a player as much as he is worth? The public does not seem to mind; why should they?

For those fans who take their hockey seriously the season can be frustrating. A favorite team has a period of poor performance and the first thing you know a trade is announced. A coach will go to great lengths to please the fans who can make life pretty miserable for him. An example recently concerning a young player called Cournayer, a player with Canadiens.

When he did not perform as was expected Coach Toe Blake confined him to powerplay. The move brought indignation from the Montreal fans who filled the forum with chants: "We want Cournoyer". Toe Blake had to grit his teeth and remember he was officially running the team. The player performed well this season—everybody is happy.

Little wonder that Punch Imlach is again suffering from his attacks of stomach ulcers. The Leafs latest sag makes a fifth place finish a distinct possibility. In order to put new vigor into his team the trade of Mahovlich, Gary Unger and Peter Stemkowski was worked out. In return the Leafs received Norman Ullman, Paul Henderson and Floyd Smith from the Detroit Red Wing Smith from the Detroit Red Wings. It is a well-known fact that players play better for one team than for another. Sometimes a player and coach can not get along well. It has often been rumored that Imlach and Mahovlich did not always agree. Perhaps this was part of the reason the player suffered a nervous breakdown this season, missing five weeks of play. We hope he will be happier with the Detroit team.

The attraction of the "big money" is sometimes a real temptation to young players, and they may regret in later years that they left their education unfinished. Mike Pelyk of Toronto is one of the examples. He turned down an offer to play with the Leafs last fall in order to finish his education. Pressure was put on him until he finally relented and now finds himself with a permanent appointment to Leafs National League defence.

A player can also be demoted and he either accepts this gracefully or his only alternative is resign.

Jim Pappin is such a case. He quit hockey and went into business when he was demoted to the Leafs' farm team on Feb. 8. Brian Conacher was also demoted to the Rochester team. He went quietly but it must be a very hard pill to swallow.

A career in professional hockey is not very long and most of the players wisely invest in some business to fall back on when the day of retirement is forced upon them. Bobby Hull at 40 and Johnny Bower at 44 are exceptions to the rule that an athlete's career is not too long.

A career as professional hockey player nets plenty for the men and especially for a winning team. Each player with the team that finishes first in the National Hockey League receives pay-off of $2,250.00.

A great deal of publicity is given to the winners and the top-scorers and the outstanding goalies. Little is said about the ones who fall by the wayside: those who are injured, some of them so seriously that they will never be the same. Serious head or spinal injuries; for some the tension has caused damage. Also the ones who have suffered from their failure to measure up to the standards set for them. How quickly the names are forgotten. Here today and gone tomorrow.

In the meantime the Slave Market will go on each season. There will be changes yet before this season is over and only one team can be the winner. Many players will be remembered for special talent. I wish there were more like Red Kelly who will be remembered as the player and now as the coach who never swears. In this world where profanity is the accepted thing, this is unique and praise-worthy.

E.S.

Editorial

Clergy and Politics

Justice Minister Pierre Trudeau, who recently introduced in the Commons a bill to permit abortion when the appropriate medical authorities say it is necessary to the life or the health of the pregnant woman, told in an interview for the television that he regrets the opposition of the Roman Catholic clergy to his candidacy for leadership of the Liberal Party, because they oppose his ideas regarding abortion and homosexuality. In the interview Mr. Trudeau said, that although the priests ought to study his ideas and analyze them "they should not be mixing in politics".

Liberals in general have not always been on friendly terms with the official church and clergy. They have objected to the role the Roman Catholic Church has played (and is still playing in several countries, e.g. Spain) in political affairs. We too believe that the official church should not act as a political body. However, we do not deny the R.C. clergy the right to protest whenever it concerns a bill which, according to them, is contrary to the will of God. As you probably know, the Roman Catholic church believes that the foetus receives its soul at conception and therefore considers abortion to be a crime. Regardless whether or not we agree with the R.C. teaching with respect to abortion the Roman Catholics have the right to criticize any proposal which they believe is contrary to the will of God. For Christian morals are not just a *private* outlook at life. Though we know that Christians cannot *impose* Christian morals on the Canadian society, they are obliged, however, to make the will of God publicly known.

We wonder whether Mr. Trudeau would have applied his principle of "religion is a private matter" in case he would have made the proposal to the Canadian government to denounce the American Vietnam policy and ministers and clergy would have endorsed his proposal. Perhaps he would have praised the church for getting involved in secular matters.

P.T.

While the Roman Catholics bark . . .

Not only Protestant parents, favoring Christian education, have a hard time to pay the staggering costs of Christian education, but also Roman Catholic parents who desire a Christian education for their children who attend grade 11-13 at the 22 R.C. high schools in the Province of Ontario, hardly can afford to pay yearly the amount of $185 for each student. These parents want full tax support. For 50 years the supporters of separate schools in the Roman Catholic Church have been fighting for full tax support, but although they have tried several times, till now their efforts have been unsuccessful.

In November they launched again a school drive, called PEP (Provincial Education Program) to collect $15,000 for a campaign to win full tax support. Clergy and especially the laymen will use different avenues to make their legal demand known to the public and government officials. Therefore now it is the right time that we too raise our voice and show our fellow Canadians our need for financial support. We wonder whether or not it would be possible to join the Roman Catholics in Ontario with other separate school movements (Lutheran, Mennonites, etc.), to apply for financial support.

While the Roman Catholics bark we should at least wag our tail!

P.T.

THE WORLD AROUND US

LATIN AMERICA - can it become free and independent ?

This may seem like a strange heading for an article because Latin America, by our criteria of freedom and independence, is not occupied by any foreign power, nor subjected against its will by external forces. Nevertheless, Latin America is not free. It is bound on the one hand to poverty, illiteracy, disease and hunger, and on the other hand to American capital investment which controls most of the raw material and many of the large industries. The whole continent is occupied by either the very rich, or the very poor. There is only a very small middle class. The poor are everywhere, not just in the cities or in the back lands, but also on many of the plantations owned by rich Latin Americans, or run by U.S. companies. Brazil, with almost half the population and half the territory of Latin America, provides a good example of what the continent is. In that country the child-mortality rate is 11.2%, the illiteracy rate is 50%, and the per capita income is $285 per year. But in this same country lives industrialist Francisco Matarazzo who operates a $300 million empire in textiles, chemicals, and synthetic fibers. In Rio, the $25 million, 15-storey Panorama Hotel overlooking Copacabana Beach is almost finished; it will be the plushest and largest hotel in Latin America. Rio also has 17,000 beggars.

It is not really surprising that there are so many revolutions and palace coups in Latin America. As successive governments try to bring some progress, either the army, or the industrialists, or some other powerful groups will feel it is going to loose power, money or prestige in the proposed reforms, so a coup is organized. The groups of terrorists who operate in the poor backlands are of a different sort. Some of them are communist instigated and controlled, but others are nationalistic groups who only want to see the wealth of the continent more equally equated. Often the unrest and ferment is rife among the poor population, and the communists have only to send a man who can lead them and another terrorist group is in operation. The anti-American feeling that is so often shown by the poorer classes is also fairly easily explained. American firms control a tremendous amount of wealth in minerals and raw materials, and through holding companies and large industries can have a stranglehold on the economy of almost the whole of South America. Memories are long in these countries and many people can think of the times prior to 1933 when the U.S. pursued a policy of materialistic imperialism which drained Latin America of its resources without returning anything of lasting value for the people.

U.S. intervention in Latin America began in 1823 with the Monroe Doctrine which warned non-hemispheric nations to stay out of the American continent. The following year Bolivar was forbidden by the U.S. to liberate Cuba and Puerto Rico (which were still under Spanish domination); in 1854 the U.S. settled an argument in Nicaragua by sending a warship to bombard San Juan Del Norte. In 1881 the U.S. joined Peru in its war against Chili in exchange for the port Chimbote (as a U.S. naval base), nearby coalmines and a railroad from the mines to the port. After 1900 Theodor Roosevelt intervened in almost every country in Latin America. Expansion of U.S. companies progressed rapidly, especially in raw materials such as oil, copper, and bananas in the Istmus countries. A statement by Major General Smedley D. Butler of the United States Marine Corps in 1933 is revealing to say the least. He wrote: "I helped make Mexico, and especially Tampico, safe for American oil interests. I helped make Haiti and Cuba a decent place for the National City Bank boys to collect revenue in. I helpen pacify Nicaragua for the international banking house of Brown Brothers. I brought light to the Dominican Republic for American sugar interests. I helped make Honduras "right" for American fruit companies." Once F. D. Roosevelt became president the situation became better, but by that time the U.S. money controlled large parts of Latin America. Still, as late as 1954 the U.S. showed that it would not allow any of its companies to sustain a large financial loss because of some action by a native government. In that year the government of Nicaragua proposed a land reform that would cost the United Fruit Company 400,000 acres of land which they controlled. Although they would be reimbursed for their loss, the company was obviously not happy. The U.S. government supported the neighbouring country Honduras in a take-over bid, supplying arms and money. The U.S. also condemned the Nicaragua regime as communist, which was not so.

This action by the U.S. showed the Latin American governments that the U.S. would not condone any large reforms that would bring a loss to U.S. interests. The result is that all governments play along with the U.S. Another result is that today 85% of the sources of raw material are controlled by the United States. One American company (United Fruit) controls over 50 per cent of the foreign earnings of six Latin American countries. In Venezuela, Standard Oil Company of New Jersey, through its subsidiary the Creole Oil Corporation, controls all the phases of the industrialization processes. This country is potentially very rich, but 22% of the people are unemployed; the country must import $100 million a year worth of foodstuffs, whereas the country has enough land, under a proper agrarian reform, to be an exporter of food. The same situation is true in most other countries. The large holding companies are often 55% Latin America owned, but one organization in the U.S. will hold the other 45%, so they vote in bloc; consequently, they can dictate policy because the stock held in Latin America is dispersed in many hands, some of whom at least will vote with the Americans because they feel there is more profit in their proposals.

The men in government, business and industry have learned that it is better to go along with the U.S. There are thus very few genuine reformers left who are willing to sacrifice trouble with the U.S., a good position, and lots of money to really try and bring up the poor districts of their country. So almost all of them have become pro-American, regardless of what they call themselves. The very few who do not go along become revolutionary, and more often than not become entangled with communism and are forced to flee to the sparcely inhabited backlands. The Punta del Este conference of April of last year tried to pinpoint a few of the remedies that should be undertaken, but again American money (aid) is involved, and this goes to the governments of the countries concerned. Few of the governments are democratic; most are supported by the respective armies, and graft and bribery will dissipate most of the money before it will come to the people who really need it. A Common Market will be established by 1970, roads will be built, communications improved and concessions will be sought of the world market for the raw materials that Latin America exports. But for the millions who live in cardboard shacks and beg a less than meagre living in the streets of the big cities, or try to scrape a living out of the worn-out soil, it will be many years before they will benefit from these programs — if they live long enough to ever see improvements. Meanwhile the rich, the government employees, the army, and big business will prosper from the influx of money and the improvements made in industry and transportation. And the poor may just become angry and jealous enough to rise up in revolt. There will always be enough revolutionaries around to direct such a revolt. Unless the governments in Latin America can come up with imaginative and good programs to alleviate the difficulties in their countries, much bloodshed may occur.

J. J. Bout.

THREE-INCH NAIL IN HEART—D. S. Brough, 39, struck in the heart by a nail nearly three inches long when he was working with a pneumatic drill, is recovering in a hospital in Johannesburg, South Africa, after removal of the nail by surgery. The nurse is unidentified.

(Cablephoto)

HI NEIGHBOURS!

In our Christian Reformed Churches, Newsletters were handed out recently which gave us a picture of the work of the Home Mission Board and its Missionaries. It made me feel happy that our churches are not just talking but also acting. One item especially caught my attention. It was the story of Geronimo Martin — New Mexico's citizen of the year. In 1967 he was chosen "Handicapped Citizen of the Year" by the New Mexico's Governor's Committee.

Geronimo was born blind, attended several schools, including our Rehoboth Mission School. He was taught the Braille system of reading for the blind. In spite of his blindness, he has offered leadership to the congregation and to his Navajo people. He has earned confidence as a legal advisor, Christian pastor and translator of Christian Hymns, into the Navajo language. He has worked as an interpreter serving the Wycliffe Bible Translators. In 1959 he began work for the Christian Reformed Board of Home Missions, serving 2 congregations.

Geronimo preaches three sermons every Sunday and during the week he teaches school children about Christ and the Christian way of life. His testimony is one we may well envy: "I am happy though I am blind. I keep my mind occupied by listening to the radio and my wife reads the newspapers to me. My faith, as a Christian give me strength and courage, and I have comfort in Him. He makes me happy."

How many of us, with all our senses in good working order can echo these statements. Reading this article brought another story to mind which I found inspiring.

Mrs. J. T. Patterson, national president of the Canadian Council of the Blind told how the blind are helping those who have good sight, in community service. Mrs. Patterson, herself blind, travels thousands of miles in the interests of the blind and meets members of the 80 clubs of the C.C.B. in all parts of Canada.

The president said: "Everyone expects blind people to keep busy in our sheltered program of recreation and rehabilitation, but it is especially encouraging when blind persons reach the point where they can take part in community service with the sighted."

She told of a blind girl who serves as captain for a group of Girl Guides. She runs the troop and keeps the program moving on an active level. Several blind women across the country read to sighted senior citizens whose vision is growing dim. The readers use braille magazines on current events, and sometimes delve into a novel which requires five volumes in braille print.

In the musical world blind entertainers have played an active role for a long time. Some conduct church choirs or teach music to sighted pupils. Others play the piano or guitar and hold professional posts. Two Canadian cities, Calgary and Edmonton have orchestras made up of blind personnel.

A few blind people hold posts in public life. One blind lawyer is an alderman in his town. In one province a blind businessman is an elected member of Parliament. His wife and secretary read to him and he makes his notes in Braille. Another is the official examiner for the Queen's scout public health badge.

Assisting the sighted adds a new dimension to the lives of blind Canadians. Mrs. Patterson said, and the work is especially noteworthy this year as Canadian National Institute of the Blind celebrates 50 years of service.

The N.I.B. has done a great deal for the blind citizens of our country. It is not a government agency but is governed by interested citizens who sit on boards on county, province and national levels.

The first service for the blind in Canada was a library set up in 1906 in Markham. Today the Canadian National Institute for the Blind serves 5,000 readers with books of Braille and on recordings.

The "Blindcraft" trademark identifies products made by the blind and sold through the Canadian National Institute for the Blind. Unless an article has this trademark it is not a CNIB product. CNIB does not solicit sales by telephone.

The Eye Bank of Canada was established in 1956. Today, 1500 Canadians now blind, could receive sight if more eyes were available. There is no cost to the donor or the family.

Tin foil does not buy seeing-eye dogs. They are provided to the blind through the CNIB.

Not all blind persons are totally blind. A person with less than 10 percent vision is considered blind.

A great deal is done for prevention of blindness, for treatment of eye diseases and if needed, a wide variety of eye glasses is available.

The story of eye glasses is very interesting. In Columbus, Ohio there is a collection of 500 spectacles on view at the Ohio State University optometry museum. It is an even larger collection than that in the Smithsonian Institute.

A pair of Chinese spectacles probably is the oldest in the exhibit, dating back to perhaps 1,000 years according to Dr. Herbert Mote, assistant professor of optometry.

The ancient Chinese wore eye glasses merely for snob appeal. Sophisticated ground lenses are of fairly recent times, 100 years or so, although Benjamin Franklin invented the bifocal lens in 1784.

Another exhibit is an Eskimo sunglass, a forerunner of the modern plastic glasses, with a tiny slit to see through.

Spectacles (or glasses) were invented in the thirteenth century, though there is some doubt by whom. By 1377, glasses were widely enough in use to be denounced by the medical profession.

There were dark glasses introduced at the beginning of the sixteenth century — amber lenses were saturated in linseed oil. The earlier and for a long time the better sort of glasses were made from stones or crystal, not glass, with only the lower orders peering out greenly as through the bottom of a bottle.

It took a long time to find a sensible way to keep spectacles on.

350 Years after their invention a London gentleman thought of "temple glasses" with "legs" as we know them. Before that they had been hung from inside the owner's hat, tied around the back of the head with leather thongs, some were held above the nose by hand, some were perched on the nose, these were appropriately called "pince-nez" and "pinched" they did. The new temple spectacles were praised for allowing you to breathe while reading.

For many people eye glasses became a fad, worn for effect. There were Venetian eye glasses like a carnival mask, and glasses, held as if you were looking through the finger holes of scissors; a Swedish gymnast wore a pair with a green ruffle along the top to protect him from excessive light. And then there was the French "lorgnette", in reality a pretty little telescope.

Throughout the centuries opticians have warned against these follies, especially single eye glasses and those unbalanced by a heavy ribbon. Monocles were torturous to keep in place, but men wore them for years, until the U.S. college put a stop to them by wearing them themselves.

The twentieth century, by improving testing, proved that many people should wear glasses in order to improve their sight. Nevertheless glasses are still used for many reasons beside that. Schoolboy drug addicts wear dark glasses to stop their teachers seeing how their pupils of their eyes show the effects. Movie starlets wear dark glasses to maintain the mystery personality, a tribe of Haiti natives wear glasses to evoke terror.

In Florence, Italy one can find a lonely grave. The inscription on its tombstone reads: "Here lies Savino d'Armato degli Armati of Florence, the inventor of spectacles. May the Lord forgive his sins."

Just what the meaning is, is for anyone to guess. It's a long jump from the Chinese spectacles at the Ohio State optometry museum to modern contact lenses, different colours to match a favourite suit or dress, but there are still people who wear them only for effect, empty frames to establish them as an individual in glasses. Should you decide to wear only frames — dear neighbour — juist be careful when you have an itchy eye — don't scratch your eye through the frames!

Bye for now,

Your Neighbour.

Niets nieuws onder de zon

(Vervolg van pag. 5)

deze broeders lijkt veel op tegenspraak-in-termen. 34) Is dit wellicht het gevaar van de valse wetenschap, waarvoor gewaarschuwd werd? 35)

KIES U DAN HEDEN

Aan U de keuze in deze tijd, wie het laatste woord zal hebben: rede of God. Aan U de keus, om onze theologie bij te schaven naar de laatste filosofische snit, of haar te blijven baseren op onveranderlijke Openbaring.

Dit is een principiële keus. *Hoever* U gaat in de één of andere houding is van ondergeschikt belang. De huidige situatie wordt, wat dat betreft, door Kuitert als volgt beschreven: "*Hoever* moeten of mogen wij met die veranderingen gaan? Theoloog B maakt groep A schrikachtig-verontrust door zijn veranderende theologische voorstellen, maar hij wordt op zijn beurt weer aan het schrikken gemaakt door theoloog C, die nog veel meer wil veranderen!" 36) In dit verband zij er op gewezen, dat zowel Koole 37), als Kuitert 38), vast wil houden houden aan de Opstanding van Christus als *feit*, terwijl Baarda het slechts in zijn "verkondigings"-lijstje zet. 39) Het hangt er maar van af, "hoever" U wilt gaan; ook, of een verhaal een geloofwaardige *indruk* op U maakt; of U de archaeologische vondsten doorslaggevend vindt of niet; het hangt ervan af, welke "bronnen" U aanneemt, en nog veel meer. Van al deze dingen hangt de lengte en dichtheid van Uw mini-bijbel af.

Is het tenslotte niet een keus tussen een Christus naar eigen *historische* re-constructie, óf een Christus op autoriteit van de Heilige Schrift? 40)

Aan U de keus, hoe U wilt inpassen in het *rythme* van de kerkgeschiedenis. Want bij elke kerk kan men in het verleden waarnemen hoe het begint met een *vast* bijbelgeloof, om na zekere tijd geruisloos en bij etappes plaats te maken voor "aangepast" geloof. *Dan* voelt men zich achter en ouderwets. Van zijn standpunt uit, laat Dr. Buskes terecht uitkomen, dat de Gereformeerden wel láát het licht is opgegaan over dat, wat vroeger allang ontdekt was. 41)

Voortgaand geloofs-revisionisme vindt men allerwege, in de eerste christelijke kerk, de Duits-Lutherse kerk, de Nederlands-Calvinistische staatskerk, de Canadees-Presbyteriaanse kerk. Zoals het revisionisme in Rusland een verzwakking van de valse godsdienst aanwijst, zo is er ook een opgaan, blinken en verzinken op gebieden van het ware geloof waar te nemen.

HET MAAKT ALLES ZO MOE

Nu kan ons dit alles somber stemmen.

Is het niet verlammend te bedenken, dat dezelfde dingen, waarvoor Kuyper vocht, nu al weer op de helling gezet worden. Ja, dat maakt onuitsprekelijk moe. (Prediker 1:8).

Wij bouwen met veel moeite christelijke kerken, christelijke scholen, christelijke organisaties en christelijke pers. Maar hoe zal een tweede of derde generatie tegenover deze dingen staan?

Bewegen wij ons zo niet in een kringloop? (Pred. 1:6)

God vraagt echter slechts van ons, ónze taak te doen, ons standpunt in te nemen, in *deze* tijd. Dáávoor hebben *wij* verantwoordelijkheid.

Trouwens, de Bijbel heeft toch wèl gelijk:

voorwaar, voorwaar,
er is niets nieuws onder de zon.

Verantwoording:

1) zie b.v. artikel hierover Dr. A. Kruyswijk, Centraal Weekblad, 7 oktober 1967. Ook: Dr. P. G. Kunst in Amsterdams Kerkblad, 29 september 1967. 2) Th. Delleman, Begin en Nieuw Begin, p. 11, 12. 3) Dr. J. L. Koole, Verhaal en Feit in het Oude Testament, paragraaf 51. 4) Koole, a.w., par. 60. 5) Drs. T. Baarda, De Betrouwbaarheid van de Evangeliën, par. 64. 6) Baarda, a.w., par. 52. 7) Baarda, a.w., 84. 8) Baarda, a.w., par. 84. 9) Baarda, a.w., par. 47. 10) Baarda, a.w., par. 51; zie ook Dr. C. Augsurtijn, Om de historische Jezus, Gereformeerd Weekblad, 16 juni 1967. 11) Baarda, a.w., par. 63. 12) Baarda, a.w., par. 86. 13) J. C. Rullmann, De Strijd voor Kerkherstel, p. 134, 135. 14) Dr. A. Kuyper, Fata Morgana, p. 44, 73. 15) Voor de ontvouwing van deze gedachten, zie vooral: Kuyper, Het Modernisme een Fata Morgana op christelijk gebied, 1871; Kuyper, De Hedendaagsche Schriftkritiek in haar bedenkelijke strekking voor de gemeente des Levenden Gods, 1881; A. Kuyper, Confidentie, 1873. 16) Kuyper, Schriftkritiek, p. 22. 17) Kuyper, Confidentie, p. 11. 18) Kuyper, Schriftkritiek, p. 24. 19) Kuyper, Band aan het Woord: Hoe is eene Universiteit aan het Woord van God te binden? 1899, p. 37. 20) Kuyper, Schriftkritiek, p. 16. 21) Kuyper, Schriftkritiek, p. 53. 22) Zie Genesis 6:2. 23) Eerdman's Spring Catalogue, 1968, p. 4. 24) Baarda, a.w., par. 51. 25) Baarda, a.w., p. 47, 50. 26) Baarda, a.w., par. 51. 27) Kuyper, Schriftkritiek, p. 22. 28) Kuyper, Schriftkritiek, p. 33. 29) Kuyper, Schriftkritiek, p. 34. 30) Zie b.v. Delleman, a.w., p. 13. 31) Kuyper, Schriftkritiek, p. 42. 32) Baarda, a.w., par. 86. 33) Kuyper, Schriftkritiek, p. 36. 34) Kuyper, Schriftkritiek, p. 57. 35) Kuyper, Tweeerlei Vaderland, 1887, p. 37, 39. 36) Dr. H. M. Kuitert, De realiteit van het geloof, p. 216. 37) a.w., par. 44, 54. 38) a.w., p. 179. 39) a.w., par. 47, 68. 40) Kuyper, Schriftkritiek, p. 61, 63. 41) Dr. J. J. Buskes, Hervormd Nederland, 30 september 1967.

Central Ontario Christian Hockey Association

FINAL TEAM STANDINGS

	GP	W	L	T	GF	GA	Pts.	Team P.I.M.
Brampton	12	11	1	0	68	43	22	80
Georgetown	12	7	4	1	60	34	15	164
Weston	12	6	5	1	52	41	13	150
Guelph	12	4	8	0	44	57	8	164
Drayton	12	1	11	0	25	74	2	115

(TOP 9) LEADING SCORERS

	GP	G	A	Pts.	P.I.M.
A. Talsma, Brampton	12	23	19	42	16
H. Luimes, Brampton	11	15	15	30	6
J. v. d. Pol, Georgetown	12	14	10	24	13
C. Baker, Georgetown	10	9	13	22	20
J. Adriaanse, Brampton	11	7	13	20	8
D. Scholten, Guelph	12	7	12	19	28
J. Poot, Georgetown	10	12	5	17	6
D. v. Solkema, Georgetown	12	6	11	17	23
D. Poot, Georgetown	11	4	13	17	12

Below are listed 6 more players who make up the top 15. The tenth, eleventh, and twelfth are all tied at 16 points each and therefore we have not a top 10 listing.

	GP	G	A	Pts.	P.I.M.
D. Buisman, Brampton	12	10	6	16	14
T. Maas, Weston	12	10	6	16	4
J. Scholten, Drayton	12	9	7	16	6
H. Stevens, Drayton	12	6	8	14	18
B. Versteeg, Weston	10	7	6	13	2
E. De Haan, Weston	12	9	3	12	12

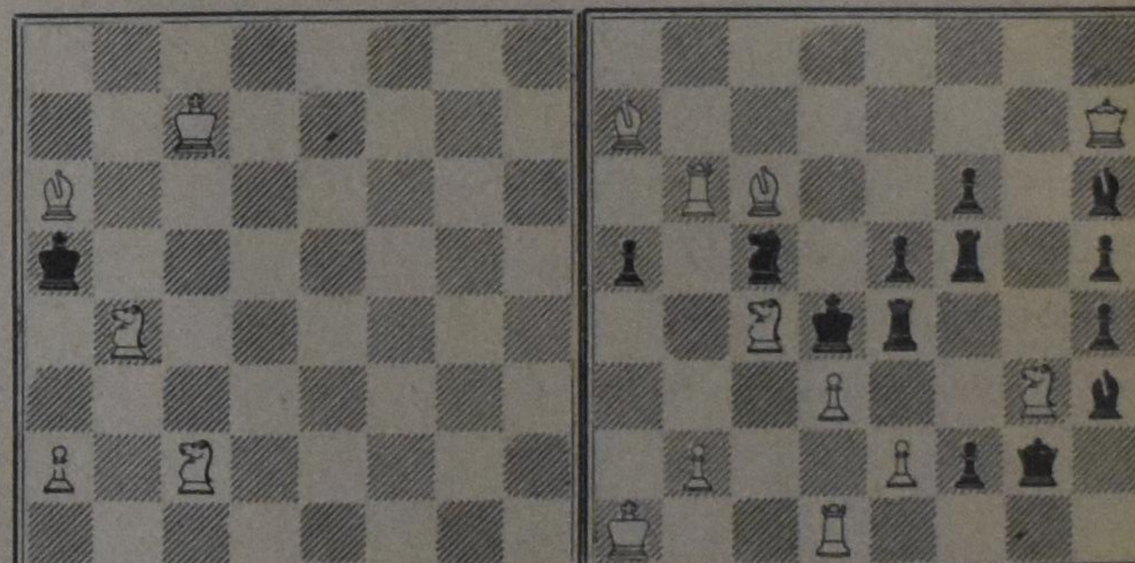
Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN MARCH

No. 294
Author: Camil Seneca
Black: 1 piece

No. 295
Author: Dr. G. Paros
Black: 13 pieces

No. 294 — White: 5 pieces
White to play and mate in four moves. 4 points

No. 295 — White: 11 pieces
White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. In the hope that this time the diagrams will not need correction I present two quite different problems in this series: the one a miniature, and the other one: "a chess board full of pieces".
2. No. 294 is more difficult than a regular 3-mover. However, I wonder whether you recognize the position from previous problems . . . In that case your solution would be just a piece of cake.
3. The many pieces in No. 295 have a confusing effect. The keymove is not evident. All in all, you will need time to solve this one.
4. Solutions of the four problems in March are expected not later than the 20th of April (post marked). People living outside of Ontario may send in five days later.

BLOOD

by DEAN WALKER

There's a lively little teenager in California today whose life would have ended with her birth if it hadn't been for the Canadian Red Cross, and the Royal Canadian Air Force, and two generous Métis women in the backwoods of Alberta.

Her name is Denise, and her story starts 13 years ago, just before she was born.

Denise's mother, like one in every six North Americans, had blood of the type known as Rh-negative. But the unborn child's blood, inherited from her father, was Rh-positive. Such a situation is not uncommon, but it is always potentially dangerous. If some of the unborn baby's blood passes through the placental barrier membrane into the mother's circulation it can trigger the formation of antibodies whose function is to destroy the 'foreign' invader, even when the invader is the blood of the mother's own unborn child. If the antibodies pass back through the placenta into the child's circulation, they will attack he child's blood; in sufficient numbers they can wipe out the child's red cells, and kill the infant even before it is born. This was happening to Denise.

Normally, such a condition can be corrected by an exchange transfusion of the baby's blood after it is born, or by an intra-uterine transfusion even before birth. But in Denise's case, her blood had characteristics that made it incompatible with anything available in California. In fact, her blood was of a type so rare only 25 people in the world were known to posses is. The nearest was Mrs. Clara L'Hirondelle, who lived on a reservation in Alberta. Mrs. L'Hirondelle's blood had been identified two years previously when she had been treated at a hospital in Edmonton.

When the emergency request came through from California two Red Cross doctors quickly left Edmonton for the reservation. When the roads got too muddy for their station wagon, they switched to a horse-drawn hay cart. Mrs. L'Hirondelle gladly gave blood, then told the doctors where to find her sister, Jean Callihoo, in the foothills of the Rockies. Miss Callihoo also gave blood and an RCAF plane rushed the two precious pints to Redwood City, Calif. It arrived at the hospital 48 hours after the emergency call went out, and was delivered in time to give Denise a blood exchange at birth that saved her life.

Such dramatic work is only a part of the job of the Red Cross blood transfusion service. This year it will collect nearly a million blood donations from Canadians and make them available at no cost to about 350,000 patients as part of the everyday work of the transfusion service. Getting and giving so much blood demands the detailed planning of a military maneuver, but it is in the rare blood work that the real drama and excitement are found.

For example, having saved little Denise's life, the Red Cross set out to trace Mrs. L'Hirondelle's 21 living relatives. Today her family tree, like those of 40 other rare-blood families living in Canada, is known to blood researchers around the world through the international journal, **Vox Sanguinis** (literally, 'The Voice of Blood').

Today, whenever a patient in a Canadian hospital has an unusual blood type, a sample is sent for immediate analysis to the Red Cross national laboratories in Toronto. If the patient needs blood urgently a supply can often be found amongst the rare bloods kept in deep freeze by the National Defence Medical Centre in Ottawa. Then Red Cross field workers — 'bloodhounds', as it were — track down the patient's family in search of other sources of the rare blood type.

The traced the ancestors of one individual with a rare blood type all the way back to an English sailor married a Nova Scotia Northumberland Strait in 1790. The searchers discovered that the sailor married a Nova Scotia woman named Sylvia Snow; by working forward again they were able to locate 60 of the couple's descendants, and found nine with the rare variety. Those nine now comprise the world's largest known group sharing that type. When one of them needed a transfusion recently he got his own blood back, out of the deep freeze in Ottawa.

Another large family group whose members all possess the same rare blood type was also discovered in Nova Scotia, in a small village about 200 miles north-east of Halifax. The Red Cross traced the family — they're known in the files as the "H" family — through eight generations, and drew up a family tree complicated by intermarriages. Of 73 people tested in that family, eight possessed a rare blood type. Since then, blood from this family has saved lives in Toronto and Oregon, and one member was on standby for a while for a patient in England. When one of the women in the group had her fifth child and it required an immediate transfusion because of the Rh factor, the operation was simple and straightforward because blood of the right type was immediately available.

For most people in the world, the location of a compatible blood type is a routine matter. Most of us have blood that can be simply classified as A, B, AB or O, and either Rh-positive or negative. Those basic classifications reflect the presence of antigens that differ from group to group. The antigens of one type can cause a dangerous, or even fatal, reaction with blood of another type. All people everywhere have blood of one of the four types. The only difference in blood between races, nations or peoples is that the proportion possessing each blood group varies. Amongst Canadians, for example, 46 per cent have O blood, 42 per cent A, nine per cent B and three per cent AB. Amongst Australian Aborigines, 61 per cent have O blood, 39 per cent A, and none have been found with B or AB. Every Peruvian Indian tested has O blood, but only 33 per cent of Hungarians have; the most common blood group in Hungary is A.

But there is no known difference between the O group blood of a Canadian, an Australian Aborigine, a Peruvian or a Hungarian. Doctors have known this for years, yet inaccurate myths still circulate. In the southern United States, blood banks still have to segregate the blood of Negro and white donors. People of one color heading for hospital still call Red Cross headquarters, disturbed that they might be given blood from donors of another color. Whenever a news story appears about blood clinics in jails, someone always gets alarmed because his son has just received a blood transfusion and he fears the child may become a convict.

Whether the blood comes from a convict or a cop, a hero or a coward, **Fédéraste** or die-hard Separatist, it comprises the same straw-colored fluid called plasma, and 45 per cent solids, mainly red and white cells and platelets.

A red cell is about 1/3000th of an inch in diameter, white cells somewhat larger. Platelets are small and colorless and about 1/10th the size of red cells.

Red cells, produced in the bone marrow, contain haemoglobin which comprises an iron-bearing pigment known as heme and a protein called globin. Haemoglobin carries oxygen from the lungs to all the other cells in the body, in turn picks up carbon dioxide and carries it back to the lungs to be breathed out. Blood also carries fats, carbohydrates and proteins from the intestines to the liver.

The 160-lb. average man has about 12½ pints of blood and some 30 trillion red cells. If these cells were spread thinly, they would occupy the size of a football field; laid end to end they would encircle the world six times. Women are somewhat less red-blooded; they have 7½ per cent fewer red cells per pint.

The main job of platelets is to stop bleeding by clotting the blood when necessary. Exposed to the air, the platelets become a fine mesh of fibers.

The plasma in which all these cells float is 92 per cent water, seven per cent proteins and one per cent chemicals and hormones. One protein is albumin and its job is to hold the water within the blood vessels.

The knowledge and use of these plasma ingredients are constantly increasing. Gamma globulin, for example, contains antibodies to German measles, poliomyelitis, mumps and infectious hepatitis, and resistance to these diseases can be increased by an injection. Gamma globulin often helps prevent deformity in a baby whose mother contracts German measles in early pregnancy. Some people, allergic to animal-based anti-tetanus shots, can be treated with a human antitoxin produced from gamma globulin.

By spinning blood serum at high speeds cryoprecipitate can be separated and immediately frozen to help haemophiliacs whose own blood will not clod. Serum albumin is used to treat shock and extensive burns. Fibrinogen, another blood fraction, is known as the 'obstetrician's friend' and is used to combat the massive haemorrhages that often occur in childbirth.

Unlike whole blood, which begins to deteriorate afer three weeks in a bottle, these byproducts can be safely stored for up to five years. But supplies of whole blood must be constantly replenished. For example, the machine that makes heart surgery possible uses up to 20 bottles of fresh blood in each operation. In 1961 there were 834 heart operations in Canada; in 1966 the number increased to 1,506.

The first transfusion of human blood was made by James Blundell in 1818 but doctors knew nothing about blood groups than and transfusions were frequently fatal. In 1901 Karl Landsteiner of Austria made a major breakthrough when he discovered the existence of the major blood groups and labelled them A, B and O (40 years later the same man, experimenting with Rhesus monkeys, identified the Rh factor). Transfusions made direct from donor to patient immediately became important in healing.

In those days it was impossible to store blood because it would clot almost immediately. Three scientists, all working independently, Luis Agôte, A. Hustin and Richard Lewisohn learned that sodium citrate makes a good anti-coagulant in 1915, but it took another 20 years of work improving anticoagulants and devising sterile equipment before blood could be stored safely for even weeks at a time. By World War II techniques had advanced far enough to permit the organization of the blood banks that saved so many lives on the battlefield.

When the Red Cross ran the wartime blood service in Canada it collected 2½ million donations. After the war hospital associations and provincial departments of health asked the Red Cross to survey civilian needs and devise a system to supply whole blood, dried plasma, distilled water and sterile administration sets to every hospital in Canada.

The survey in 1945 proved that some such service was urgently needed. In one province there was not enough plasma to treat one serious burn case; another had no blood bank at all. The cost of blood was beyond most people's reach; it was priced at $25 or more per bottle, plus service charges ranging from $5 to $10, and some treatments required as many as 20 bottles.

In October, 1945, the Canadian Red Cross Society agreed to establish a national service based on voluntary blood donations. Twenty-three years later this has become one of the most sophisticated and successful blood services in the world and Canadians have become the world's most generous donors. For every 1000 Canadians, more than 35 donations are made each year; in the U.S. the figure is 14, and in Britain it's 22.

An average of one unit (approximately a pint) of blood is collected every 15 seconds of every working day in Canada. Because of the problems of storage, a steady and predictable flow is important. Public holidays become a nuisance because they disrupt the flow, reducing donations by 3,500 daily.

Last year 350,000 Canadians received blood free. Without the transfusion service it would have cost them about $30 million yet the total cost of the service was less than $6 million. Governments participating in the National Hospital Insurance Plan or a corresponding provincial arrangement provided about $3.4 million of the technical costs while $2.3 million came from Red Cross campaign funds.

The service is growing rapidly to meet the needs of increasing population, the hospital building boom, the highway accident toll, and all the new medical uses to which blood is now put. In the first 14 years of the service, Canadians made 4½ million donations — about 320,000 a year. In the next seven years they made a further 5½ million — up to 740,000 a year. By 1969 they will provide one million units a year.

To handle this work load the blood transfusion service employs 733 doctors, nurses, technologists, drivers, clerks and administrators. Then there are as many as 50,000 volunteers who canvas for donors, man telephone-reminder services, pour fruit juice and coffee and show a big smile. And of course the service could not even get started without the 350,000 donors. They come from all strata of society and for all sorts of reasons. Some are grateful for blood transfusions they or friends and relatives have received in the past. Many young people become donors and stage 'bleed ins'. Lethbridge Junior College recently won a 'Bloody Cup' by rounding up more donors than the University of Lethbridge.

An ordinary donation at a blood clinic, though, is a fairly routine matter. It may leave the donor feeling slightly heroic, the way one feels after having visited the dentist, but it only takes three quarters of an hour and doesn't hurt at all. First, you fill in a questionnaire to see if you should donate (pregnant women shouldn't, nor people with a medical history of malaria, infectious hepatitis and some other diseases, nor people under treatment with some of the newer and more powerful drugs), and a worker pricks your finger for a tiny drop of blood to get a haemoglobin count and determine your type. Then you get some fruit juice or a soft drink and give blood. In some clinics you do it in a reclining chair instead of lying down on a bed. The Red Cross says the reclining chairs are very popular, especially with the mini-skirt crowd. It takes about six minutes, then you go and rest for 20 or 30 minutes, drinking coffee and eating doughnuts or cake.

After the blood is collected in its little plastic packs it is taken to one of the 16 central depots where as many as 10 different tests are made on it. These sometimes indicate an illness such as anaemia or kidney disorders of which the donor is entirely unaware. Such information is relayed back to him so that a blood donor, in effect, gets a limited medical examination each time he donates.

The blood has to come from humans because there is no substitute. A synthetic made from sugar beet, or polyvinyl pyrrolidone made from formaldehyde and acetate, can be used as temporary plasma volume expanders but only to prevent death from shock for an hour or two while whole blood can be obtained.

A donation takes only five per cent of the average person's blood supply and this is made up by the body within 24 hours. Donors are allowed to give blood only once every three months but, in a Red Cross project now being conducted in several Canadian cities the donor has a different experience. After the donation of blood is taken it is placed in a high speed refrigerated centrifuge where the plasma is separated from the red cells. The red cells are then transfused back to the donor and the plasma is used for blood fractions or special human-based antisera. With this system, known as plasmapheresis, some people have been donating three times a week with no ill effect.

Eighty-four Canadian so far have made more than 100 donations but Red Cross workers throughout Canada have probably contributed even more donations than that: whenever a researcher wants a fresh supply, he jabs a tube into the arm of the nearest Red Cross stenographer or executive.

Canadian donors are generous with the blood they donate. No one has yet objected when Red Cross sends a supply of rare blood to save a life in another country, or when plasma is flown to the scene of a natural disaster anywhere in the world. When a Czech airliner crashed in Newfoundland last year 600 volunteers gave blood.

Donors may be generous with their time and blood, but they are not necessarily stoics. The service ran into some trouble as it switched from bottles to plastic packs over the last two years. At first the new disposable needles connected to the packs were not sharp enough to penetrate the skin easily, and the jab into the vein hurt a bit. However, after some donor complaints and a little more research, a sharper needle was developed and the business is again painless.

Donors can be squeamish too. All the clinics pass out a glass of juice or a bottle of pop to relax people before they are bled. One clinic was forced to switch to a different drink. It seems that just no one in a blood clinic could happily knock back that glass of tomato juice.

(Imperial Oil)

MARCH IS RED CROSS MONTH

Chairman's Comment

This year the Canadian Red Cross Society is asking the citizens of this nation for $7,100,000. That's the minimum amount required to meet its many obligations in 1968.

The money is needed to encourage and support the voluntary effort of hundreds of thousands of men, women and children who do so much to provide essential Red Cross services and programmes for their community, their nation and the world.

The Canadian Red Cross seeks your financial support through your local Red Cross campaign or through your United Appeal where the Red Cross is a participant.

Down through the years the Canadian Red Cross Society has kept in step with the needs of this nation. Today, we are faced with increasing demands. We are obligated to carry on and assist in work for the improvement of health, the prevention of disease and the mitigation of suffering throughout the world.

This year, please be generous when you are asked to help the Red Cross. You will have the satisfaction that you are playing an inmportant role in every humanitarian endeavour carried on under the symbol of the Red Cross. Those you help will always remember.

K. J. Farthing

"FLASH FLOOD"

Nothing brings people closer together than trouble. A flood in Wallaceburg in earfy February had the people in the community working for a common cause and proved that Wallaceburg is worthy of its "friendly town" status.

On Saturday, February 3, a call to Toronto from the newly-appointed Disaster Chairman in Chatham, Doug Arbour, requested direction and assistance concerning serious flooding in the community of Wallaceburg. It was decided that Mr. W. R. McAdam, Assistant Commissioner and Director of Disaster Services for Ontario Division proceed immediately to the area to assist the local Branch. He was accompanied by Gord Krueger, Director of First Aid.

On arrival, after consultation with Wallaceburg Red Cross President, Mr. Norman Dearlove and Disaster Chairman, Mrs. Lillian Gordon, plans for relief action were outlined. Mrs. Ivan Wickens donated Primrose Gardens, a local Recreation Centre, for use as headquarters for Red Cross activities. Dr. G. R. Holmes, Director of the Disaster Plan for the Sydenham District Hospital, arranged for the release of hospital disaster stocks, stretchers, blankets, etc. which provided immediate bedding facilities for evacueees at the Centre. He also arranged for a Volunteer Nurse from the hospital to be on duty at the Centre for 24 hours a day. Immediate registration of evacuees provided a complete record of the names and addresses of those housed in the Centre.

"The local residents could not have been of more assistance," noted Mr. McAdam. "Those who were not struck by the flood willingly took in families that had to evacuate. Many of the evacuees who stayed at the Centre pitched in with all the jobs that had to be done. A high school group and Boy Scouts also helped by manning the registration desk, babysitting, handling building maintenance." Offers of assistance were also received from Windsor and Chatham Branches.

It became apparent that a Red Cross vehicle would be needed to move supplies and evacuate families. On Sunday, Ken McBride and Steve Weber, also of the Ontario Division staff, drove to Wallaceburg to help in light of worsening conditions.

Throughout the whole operation, many meetings with Mayor Nigel Savage and other community leaders proved most helpful. Doug Arbour's ambulance service was invaluable.

CFCO Radio Chatham with a satellite station in Wallaceburg was extremely co-operative and of great assistance. Our special thanks to the News Editor Pete McGarvey. Thanks also to CKEY, Toronto who made their Helicopter available to CFCO and our Red Cross operation.

Approximately 200 evacuees were registered, housed and fed in the Centre. The women of the Red Cross Branch prepared over 1,000 servings of food for evacuees and workers.

Mr. McAdam on his return from the area explaind, "It was a very bad situation, many say the worst flood to ever hit the area. They can be thankful that it was literally a 'flash flood'. Waters receded quickly and some evacuees were able to return to their homes by Wednesday, February 7."

(Ontario News Bulletin)

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

by D. J. VAN DIJK

5. *Creation of the Provinces: Struggle against the water*

After the fall of the great Frankish Empire and the savage century of invasions by the Norsemen, the Low Countries were still divided into some twenty regions. These had been created by the rather shaky central administration itself and their rulers had been coaxed into loyalty by the presentation to them of the territories and the profits they yielded. As you will understand the result was an enormous cut up of land. Thus a number of Dutch principalities came into existence: The Duchy of Brabant with Brussels, Malines, Louvain and Bois-le-Duc as its main cities; The County of Flanders, with such towns as Bruges, Ghent, Courtray and Ypres; the County of Limburg, the Dioceses of Liege and Utrecht, the Counties of Holland, Guelders, Namur and Hainault, to name just a few of the most important ones. In the North the province of Friesland developed into independent territory, and its population was so freedom-minded that there was continuous revolt.

Well, I'll spare you the complicated history of all those minor regions, although the constant fights between their monarchs would supply sufficient data for dozens of Shakespearean tragedies, itncluding many Lears, Hamlets and even a Lady Macbeth here and there. No, I'd rather restrict myself now to the area in the northern part of the Low Countries, which eventually was to become the leading province: the County of Holland, washed by the North Sea and the Zuyder Zee, bordering on the Diocese of Utrecht in the East, and on the Zeeland waters in the South with its many capriciously outlined island. As early as the year 1018 the region had a Count called Dirk the Third who defied the power of the mighty German Emperor, Henry the Second. For Dirk compelled merchants who traded with England and France via the mouth of the River Meuse, to pay toll without his being entitled to it. So the merchants complained to the Bishop of Utrecht who, in turn, asked Emperor Henry to take action against the audacious Count. Henry went to Nijmeghen (at that time a famous imperial town) and sent his outstanding General, Godfrey the Hunchback, to Holland to teach Dirk some manners. But in the marshy district of the Meuse banks his army was pitifully defeated. Count Dirk and his archers reduced the imperial army to a small bunch of survivors who fled to safety in Nijmeghen. This feat secured the position of Holland for a long time to come. True enough, there were still some difficulties with adjacent countries and especially struggles with the Bishop of Utrecht, who had the backing of the Emperor, yet the Counts of Holland had sufficient time to devote themselves to helping their subjects fight their worst enemy: the water! And it was high time, too! For, as a result of the rising sea-level and the neglected sea-dikes, the floods increased steadily. The monastery and town chronicles of the 12th and 13th centuries mention no less than 35 inundations that caused terrible destructions. At times the inhabitants thought there was going to be another biblical deluge. The heaviest spring-flood was that of 1288, when the Zuyder Zee was formed. The tip of North-Holland and the Southwest coast of Friesland were washed away, but the people continued the battle and discovered new and more successful means of protection. The existing sea-dikes of tamped earth protected by a layer of sods had apparently failed. Now the farmers fetched sea-clay from the shallows at low tide, and oxen stamped this clay into new dikes, in front of which the people erected a double row of palissades which were then filled up with seaweed. Through its own weight this wet mass of weed formed a strong and flexible block. With the exception of the All Saints' Flood of 1570, this new sea-dike was to hold out until the Napoleontic era.

Round about 1300 Holland looked approximately like this: In the North where the sand-dunes stopped, was the new dike, with at its other end more dikes along the Zuyder Zee and the wide sea-arm near Amsterdam, the IJ. The southern part was protected by the dikes along the River Meuse and around the South-Holland islands. The interior was mainly unreclaimed marshland. Further south lay Zeeland, a province disputed by the Holland and Flemish counts. Wide sea-arms penetrated the land there, but gradually pieces of land were embanked which were later to form the Zeeland islands of Walcheren, North and South Beveland.

Much earlier the Friesians had begun their struggle against the so-called Middelzee ,Middle Sea) which cut the region into two parts. The monks, and more particularly the grey-capped Cistercians, did most of the pioneering. After a century the Middle Sea had already been reclaimed as far as the capital, Leeuwarden. New strong dikes of sea-clay connected old towns such as Harlingen, Stavoren and Hindelopen, which — thanks to their high location on mounds — had weathered the violence of the spring-floods.

Around that same period, in the entire area of the big rivers, they started the gigantic work of embanking. The old dikes built by the Romans had collapsed long ago; the inhabitants had withdrawn to isolated mounds, river levels increased by the year and the water inundated the countryside every time. Then they decided to connect the mounds by means of quays of earth and river-clay. To give the rivers some leeway, the quays were built at a certain distance from the so-called summer-beds. In this way some 50,000 acres of land between the big rivers were safeguarded within one century.

Soon the maintenance of the dikes made the introduction of a legally based regulation necessary. This is how the truly Dutch "polder-law" came about. The Counts drafted its by-laws which were the generally binding directives. The dikes were divided into sections which formed the responsibility of the landowners whose fields bordered on those sections. These landholders chose their own board of "upper dike-reeves" who in turn were supervised by a bailiff appointed by the Count. Three times a year the bailiff and the dike-reeves inspected their territory, when all the landholders had to stand at the ready with their spades on their own piece of dike. If a section happened to display any defect, a rather strange but very effective punishment was imposed: as long as the section concerned hadn't been repaired, the unfortunate landholder had to put up the bailiff and the dike-reeves and pay for their drinks and meals as well. But then the heaviness of the punishment was fully justified, because neglect of a single piece of dike could endanger the whole polder area. And in case of storms or floods, therefore, the entire army of dike-watchers was prepared and able to fight the threat of the turbulent waters.

(Radio Nederland)

Euromarket and the man in the street

by TOON KRAMER

The European Economic Community — EEC for short — is a difficult subject, something far above the head of the Man in the street. The EEC is a terribly complicated piece of machinery with which six European countries try to harmonize their economic interests. Or better still, it can be compared to a vast market square where six nations buy and sell their wares.

The difficulty of it all is that each nation has a shopping list of its own and that each one offers a very wide variety of items which happen to clash rather frequently. The market superintendents in Brussels have to do a lot of talking in order to ensure the smooth running of it all. Those superintendents, however, are politicians and economists — experts, of course, but their jargon has gradually become so complicated that an ordinary human being with his wallet and his shopping bag hasn't a clue as to what it is all about. The basis for each market — no matter how complicated — is, after all, the Man in the street with his cash and his shopping list, even though the boffins call him: the Consumer.

What is the "Euromarket" to all these ordinary people? Have they been better off by it? Have they been able to buy more cheaply, or more expensively, and is more being sold on the market or beyond? For prosperity is determined by what is being manufactured, sold or bought.

Alongside the specialized offices in Brussels and Luxembourg, a new one was established a few years ago especially for the Man in the street and called: The EEC Consumers' Bureau. This agency has — for the past two years — been enquiring what benefits the Common Market has brought to everyone and what changes have been effected in the relation between spending and income. A so-called Budget enquiry.

Just how prosperous is everyone within the EEC? There is a possibility that this large collective market would have benefited in the same degree the French, the Germans, the Italians, the Belgians, the Dutch and the Luxembourgers. This would be the ideal situation. The fascinating conclusion of this first enquiry is that this ideal is still a long way off. The result shows a whimsical mosaic, not only of populations, but also of groups within populations. For example, Dutch farmers are better off than their French colleagues, but Dutch labourers earn less than their French counterparts. Government officials in Luxembourg live better than those in Belgium, French labour is better paid than are the Italian workers, etc. How, then, does one measure prosperity?

A French worker drinks 114 litres of wine per year, a Dutchman 2 litres, but the average Dutchman has more telephones and refrigerators. However, we shall try and list a few results without getting too academic.

The spending on consumer goods has been taken as the norm for properity. Whatever is spent has, of course, to be earned first. As far as population-groups are concerned it appears that the Dutch farmers are best off. A Dutch farmer's family spends about 80% more than an Italian one, thus giving Dutch farmers the lead over all EEC agricultural workers. In between are the French farmers who spend 40% less than the Dutch, and the Germans who spend 27% less.

In Holland outlay for household appliances is very high, washing machines, refrigerators, central heating, etc. are used quite a lot. Although Dutch farmers top the EEC list, it does not follow that Holland is the more prosperous country. Dutch industrial wage-earners are in fifth place almost at the bottom. The highest wage-earners are the Luxembourgers followed by the Belgians and French. The Germans take fourth place so that only the Italian wage earners are worse off than those in Holland. This just goes to show how complicated prosperity statistics really are: Dutch farmers on top, Dutch wage-earners almost at the bottom.

The enquiry has made it clear that not all the Euromarket partners share the same prosperity and that even within one particular country not everyone enjoys the same level of prosperity. Moreover it has become apparent that there is no such thing as an average European Consumer. A Dutchman will keep on drinking 153 litres of milk per year and an Italian 87 litres of wine, even if the price of wine in Holland would go down to 50 cents per litre. A Dutchman will always spend more on furniture, television and telephones, simply because it is usually colder in Holland and Dutchmen prefer to be snug and comfortable at home. Also it is quite impossible for him, as would an Italian or a Frenchman, to sit in the sun back up against a whitewashed wall. A Frenchman will always spend more on sophisticated food simply because he has been used to doing this for centuries. And really, this is not so bad because if all buyers bought exactly the same things and all stalls had identical goods to offer, it would be a dull thing. Slowly, economists and experts are working towards an ideal, namely that a Dutch farmer, if he wanted to, could drink a thousand litres of wine each year and that an Italian — if he so wished — could fill his home with refrigerators, television sets, furniture and telephones.

This, or a similar ideal, however, still is a long way off.

(Radio Nederland)

Soviet Atheism misses its mark

"How is it possible?" asked a Communist party official in White Russia, as reported in The New York Times. "All our young people go through school, and there still are believers among the younger generation." After fifty years of propaganda, pressure, and persecution by an all-powerful atheistic state, it is atheism, not faith in God, that is losing ground. "We deceive ourselves if we think that many believers in our country have left the church and religion," The New York Times quoted an atheistic propagandist in the Ukraine as saying. The propagandist added, "Cutting off access to religion does not turn believers into atheists. On the contrary, it strengthens people's leanings toward religion."

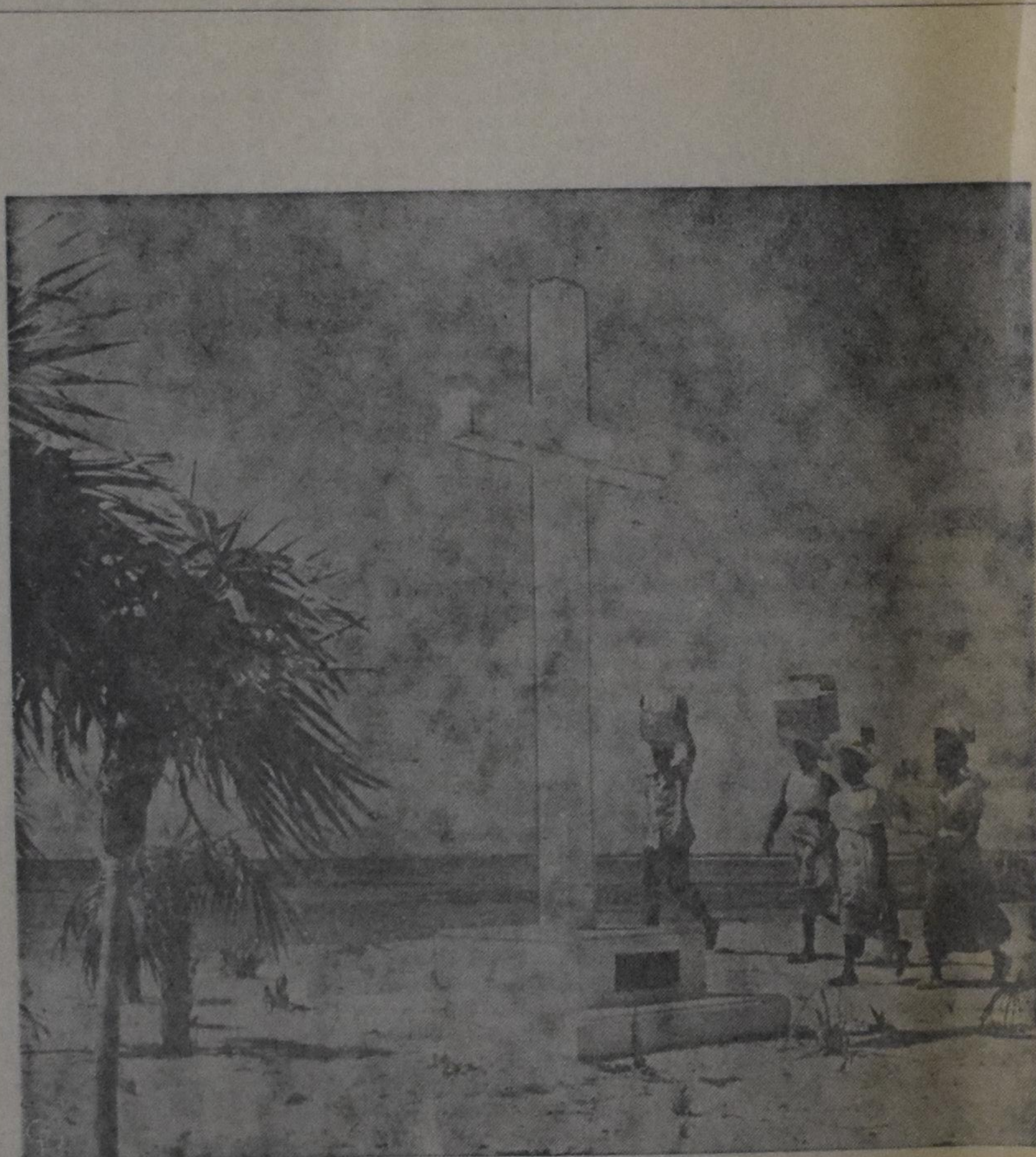
The strength of the Evangelical Christian Baptists is a case in point. Their present membership is 545,000 — five times as great as it was in 1917. The Baptists are considered by secular observers to be the "most dynamic body of believers in Soviet society." As individuals and as group they live up to this designation. At public lectures on atheism Baptist believers repeatedly confound the trained propagandists.

Atheistic propagandists are now instructing their lecturers that they must learn more about the Bible in order to refute the arguments of such "untaught" believers. But after fifty years of atheistic indoctrination, the present generation is evincing not hostility to religion but curiosity instead. Among the Soviet intelligentsia there is a revived interest in religion — and even in the Bible — as a source of poetry and perhaps of much needed morality. Soviet writers themselves admit repeatedly that individuals in the present Soviet society lack not only a deep-seated morality but a sense of purpose.

This lack of purpose among the young people, the emptiness of heart and life which produces suicide among Russia's youth, assures Christians in the Soviet Union that God is preparing many of their countrymen to listen to the gospel. Such preparation of heart was obvious in one Russian Jewess, now in Israel. Last spring she met a missionary from Africa touring Israel who was able to speak her language. In spite of her husband's attempts to cut short her conversation, she plied the missionary with questions. "As children in the Soviet Union," she explained, "we were taught that there was no God. But I was never convinced. For a long time I have waited for an opportunity like this. I want to find out all I can about Christ and the Bible."

In answer to prayer God can prepare many more hearts in the Soviety Union and bring to them the gospel of abundant and eternal life in His Son.

(Prophetic Word)

COLUMBUS LANDED HERE—The spot where Christopher Columbus landed at San Salvador in the Bahamas on his voyage of discovery in 1942 is marked by this cross. Visited by many North Americans, the sunny Out Island of the Bahamas resort archipelago has changed little in 475 years. The Arawaks who greeted Columbus called the island Guanahani. He renamed it San Salvador (Holy Saviour).

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Rock
6. Genre
11. Citadel
12. Intuition
13. Furnace
14. Cupboard
15. Norse god
16. Impersonate
17. Nickel: sym.
18. Printer's error
21. Golfer Hogan
22. Man's name
23. Marabou
25. Except
27. First film czar
28. Volcanic rock
30. Dance step
31. Lamprey
32. Frequented
36. Italian river
37. Dispatched
38. Music note
39. Dishes
41. Pack away
43. Anxious
44. Clamor
45. Percolates
46. Byway

DOWN
1. Kitchen range
2. Flutter
3. Solemn wonder
4. Boy's nickname
5. Hesitation sound
6. Gorges
7. Entice
8. Moreover
9. Stage background
10. Contracts
14. Gehrig
16. Educational group: abbr.
19. Competitor
20. God of war
21. Brag
24. Conjunction
25. Siberian plains
26. Small spaces
29. Veers
30. Place
33. Town near Liege
34. Uneven
35. Manila Bay hero
37. Stair
40. Mature
41. Phoebus
42. Sesame

1	2	3	4	5	■	6	7	8	9	10
11					■	12				
13				■	14					
15		■	■	16				■	17	
18		19	20				■	21		
■	■	22			■	23	24			
25	26			■	■	■	27			
28				29	■	30			■	■
31			■	32	33				34	35
36		■	37				■	■	38	
39		40				■	41	42		
43					■	44				
45					■	46				

■	S	O	A	R	■	S	L	A	P	■
A	M	P	L	E	■	C	I	G	A	R
R	E	A	M	S	■	R	A	I	S	E
G	A	L	S	■	M	O	R	O	S	E
U	R	■	■	B	I	G	■	■	E	L
S	Y	L	V	A	N	■	B	A	S	S
■	■	A	I	L	E	R	O	N	■	■
L	A	T	E	■	R	A	P	I	D	S
O	X	■	■	C	A	Y	■	■	E	H
A	S	T	R	A	L	■	A	L	M	E
M	E	R	E	S	■	A	L	O	U	D
S	E	I	N	E	■	R	O	A	R	S
■	D	O	T	S	■	C	E	D	E	■

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God, the Creator of all life, we, Aileen, Teresa and Yvonne like to announce the arrival of our baby brother

GREGORY JOHN PETER

on February 28, 1968.

Our happy parents are
Gerard and Margaret VanderKooi.

1981 Deanhome Rd.,
Clarkson, Ont.

With happiness we announce that the Lord has entrusted into our care a son

PHILIP

A brother for Wenda - Charlene, Jack & Henry.

Martin & Jane VanderVeen.
R.R. 2, Smithville, Ont.

With gratitude to our covenant God we announce the birth of our son,

ANDREW PAUL

A brother for
Edward, Elizabeth, Bernard and Sharon.

Mr. & Mrs. John E. Top.
Fruitland, Ont.
March 4, 1968.

In His wondrous way of doing, God added to our family:

DAVID TIMOTHY

David is one year old and of Cree Indian descent.

Willemien and
Hank Verhoeff.
(2 Tim. 2:2)

March 4, 1968.
40 Granada Dr. S.W.,
Calgary, Alta.

With gratitude unto the Lord, Who entrusted to our care another child, we announce with gladness the arrival of our chosen daughter

JACQUELINE MARGARET

Born March 27, 1962. — March 2, 1968.

A sister for Benny, John and Peter.

Mr. and Mrs. K. Tuininga.
7 Sunset Drive,
St. Thomas, Ont.

Mr. and Mrs. Allister Green of Goderich, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

LYNDA ANITA
to
Mr. CHARLES BRUINSMA

son of Mr. and Mrs. Douwe Bruinsma of Clinton, on Friday, March 22nd at 8 p.m. at North Street United Church, Goderich.

Rev. J. D. MacDonald and Rev. G. J. Heersink officiating.

Mr. and Mrs. John De Haas, 902 - 2nd Street, New Westminster, B.C. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

HELEN LAMBERTHA FRANSISCA
to
Mr. ANDREW RALPH LEFFERS,

son of Mr. and Mrs. H. Leffers, of Coaldale, Alta.

The wedding will take place D.V. on Friday, March 22, 1968 at 7.00 p.m. in the New Westminster Canadian Reformed Church, 726 Twelfth Street.

Rev. W. W. J. van Oene officiating.

Mr. and Mrs. Henry Hiemstra of R.R. 3, Listowel, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

CORRIE
to
Mr. ERNIE BONSMA

son of Mr. and Mrs. Reinder Bonsma, Franeker, F., Holland.

The wedding will take place D.V. on Friday, March 22, 1968 at 7.30 p.m. in the Bethel Christian Reformed Church, Listowel.

Rev. S. Terpstra officiating.

Future address: 16 Ray Street, Hamilton, Ont.

On March 16, 1968, we hope to celebrate, the Lord willing, with our parents and grandparents:

BENNE DE JONG
and
IDA DE JONG, nee PENNING

their 40th wedding anniversary.

"What shall I render unto the Lord for all his benefits toward me? I will take the cup of salvation, and call upon the name of the Lord. I will pay my vows unto the Lord now in the presence of all his people."

— Psalm 116:12-14.

Tena & John Geerts, Wyoming.
Jake & Hazel De Jong, Wyoming.
Marge De Jong, Toronto.
Helen & John Cappon, Toronto.
Winnie & Gerald VandeZande, Toronto.
Jessie De Jong, Wyoming.
Betty & Pete Mostert, Ottawa.
Mary & Sybren Wassenaar, Toronto.
Allan & Elaine De Jong, Windsor.
Willa & Henry Westendorp, Grand Rapids, Mich.
Ida & Henry Lunshof, Drayton.
Nancy De Jong,
Lilian De Jong, Wyoming.
and 15 grandchildren.

R.R. # 1, Wyoming.

Open House from 2 to 4:30 p.m. in the hall of the First Christian Reformed Church Sarnia.

De 22ste maart 1968 D.V. hopen onze geliefde ouders

C. DE MOOY
I. DE MOOY—BLOEMENDAAL

Newcastle, Ont.

de dag te herdenken dat zij voor 40 jaar getrouwd zijn.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

D. de Mooy,
I. de Mooy—Veleke, Newcastle, Ont.
N. de Mooy,
B. de Mooy, Oegstgeest, Holland.
J. Veleke.
W. Veleke—de Mooy, Newtonville, Ont.
W. Nanninga.
D. Nanninga—de Mooy, Orono, Ont.
K. de Mooy,
L. de Mooy en verloofde, Newcastle, Ont.
11 Kleinkinderen.

Box 246, Newcastle, Ont.

With joy and gratitude we wish to announce the 25th wedding anniversary of our wonderful parents

Mr. & Mrs. PETER DE VRIES

on Friday, March 15, 1968.

Wishing them continued happiness and health are

Alice,
Peter,
Wilbert.

85 Dennison Avenue,
Brampton, Ontario.

THANK YOU!

We wish to express our thanks to all our friends and relatives for the good wishes and tokens of friendship received at the time of our 40th wedding anniversary.

Mr. and Mrs.
G. VAN DER KOOY.
561 Mohawk Road West,
Hamilton, Ont.

Gevraagd: Ter overname

KORTE VERKLARING DER HEILIGE SCHRIFT

(of gedeelte), als studiemateriaal voor Vrouwenvereniging. Brieven aan Mrs. J. E. Mast, Staines Rd., R.R. 1, Agincourt.

RELIABLE MAN

for poultry and hog farm. Good wages for the right man. Write Mr. C. J. Van Leeuwen, Maple Crest Farm, R.R. 1, Grimsby, Ont. Telephone 945-8492.

Wanted: By April on a dairy farm an experienced

MARRIED MAN

Good house available. D. Langeraap, R.R. 1, Dunnville, Ont. Tel. 774-4912.

For sale:

100 ACRES

rich clayloam farm, 88 acres workable, 12 acres bush, solid brick house, with all conveniences, attached two-car garage. Large barn, hog barn, driving shed, drilled well, waterbowls, stanchions, litter carrier, cemented yard, hydro throughout. Less than 5 miles from Reformed and Chr. Reformed Churches. Drayton area. Low downpayment, owner is moving. For more information phone 519 - 638-2169.

TEACHERS WANTED

The Springdale Chr. School will need a

TEACHER

for the intermediate grades, starting next September. Please direct inquiries to our principal, Mr. David L. Witt, R.R. 4, Bradford, Ont.

Fraser Valley Christian High School needs

TEACHERS

for the following areas:
English, Chemistry, Foreign language (Latin or German), Mathematics, and Social Studies.

Send applications to J. S. Van Der Laan, Principal, 15353 - 92nd Ave., North Surrey, B.C., Canada.

On February 19, 1968 our Lord suddenly called home my very dear husband

KEES VANDERSLUIS,

very dear father to Billy and Richy.

Job 21, "Jehovah gave and Jehovah hath taken away. Blessed be the name of Jehovah."

Always remembered by his loving wife,
Sally Vandersluis.

Chatham, Ont.

Op vrijdag 1 maart 1968 heeft God van ons weggenomen, na een langdurige ziekte, onze lieve dochter en zuster

KATHY,

op de leeftijd van 27 jaar.

"Zalig zijn d' ontslapen vromen,
Voor ons te vroeg aan d' aard ontnomen."

Mr. & Mrs. L. Wassenaar.
Mr. & Mrs. A. L. Wassenaar, Sarnia.
Mr. & Mrs. S. L. Wassenaar, Essex.
Mr. & Mrs. K. De Jong, Wyoming.
Mr. & Mrs. S. L. Wassenaar, Toronto.
Willem Wassenaar, London.
Tine Wassenaar, Grand Rapids.

1236 Isabella St., Sarnia.

On Friday, March 1, 1968 our Lord in His divine wisdom called Home our beloved friend

KATHY WASSENAAR,

"Many are the afflictions of the righteous: but the Lord delivereth him out of them all." Ps. 34:19.

The families:
F. Berg.
T. Boer.
W. Kootstra.
W. Tjoelker.
C. Van Oosterom.
H. Van Wijk.

Sarnia, March 1968.

God took unto Himself

Mrs. ANJE WILTJER,

beloved wife of
Izebrand Haan

and dear mother of

Andy,
John,
Renny
(Mrs. Ernie Deault)

and survived by
7 grandchildren.

In her 63rd year.

"The Lord is my Shepherd." Psalm 23.

Wednesday, March 6, 1968.

The funeral took place on Friday, March 8, 1968 in Alliston, Ont.

R.R. 1, Everett, Ont.

Well-established

BARBER-SHOP

for rent, with equipment, downtown Niagara Falls. Earnings $170.— to $190.— weekly. Many Dutch customers. Write Hank's Barbershop, 767 Queen Street, Niagara Falls, Ont. Telephone 356-2926.

Drayton, Ont. needs

TEACHERS

in the primary and intermediate grades. Apply to Mr. H. Schaly, principal, Calvin Chr. School, Drayton, Ont.

The Agassiz Chr. School in the beautiful Fraser Valley is in need of

2 TEACHERS

for the lower grades. Please send applications to the principal, Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

The Ottawa Christian School will need a

TEACHER

for the primary grades, for the 1968-69 schoolyear. Please send applications to the Principal, Mr. E. Geertsema, Box 5006, Station F, Ottawa, Ont.

The London Parental Christian School needs a

TEACHER

for one of the primary grades in September. Applications to be send to: Mr. Wm. VanWieren, Principal, 202 Clarkside Road, London, Ont.

WILLOWDALE CHRISTIAN SCHOOL TORONTO

We will need two additional

TEACHERS

for the 1968-69 schoolyear, for grades 5-7 level. Please send applications or inquiries to the Principal, Mr. N. Vandooren, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ontario.

Wanted: TORONTO,

QUIET YOUNG MAN

to share apartment with same, 20-25. Yonge-Eglinton area. Have furniture for one bedroom apartment. Phone Wolter 489-1977 or Bus. 487-4546.

Welke jonge vrouw of weduwe zou de

HUISHOUDING

willen verzorgen in moederloos gezin met 3 schoolgaande kinderen (9—14 jaar). Christian Reformed. Toronto-Hamilton area. Brieven onder no. 2035 aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

CHICKEN BROILER AND TURKEY FARM

Exceptional opportunity for reliable man. 50,000 sq. ft., all new buildings, plus new bungalow on 25 acres, just 3 miles south of Grimsby. The very reasonable price, for which you could not build all this, includes broiler licence and turkey contract. Down payment and terms easy for the right person. Also 20,000 chicken broilers, new 2½ storey barn, hot water heating, city water, gas, 3½ acres, 8-room house. Ideal location. Try $65,000.

For full information write or phone GERRIT OTTEN, 416-563-7904, Beamsville,

Representative,

HAROLD JARVIS
Real Estate Ltd.
(REALTOR)
4 Nelles Rd. GRIMSBY, ONT.
416-945-2208

---

200 ACRE FARM

Met melkcontract.

20 mijl vanaf Hamilton. 4 Slaapkamer huis, van alle gemakken voorzien. Grote barn, barn-cleaner. Silo. Holstein vee. Alle benodigde machinerieën. Vraagprijs $78,000, $30,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Burlington

$22,900 is de vraagprijs voor dit ruime huis.

Er zijn 3 grote slaapkamers, woonkamer met open haard, moderne keuken en een 25 x 20 ft. receation room.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

HENRY DEN BOK
Office: 637-3883 Huis: 634-9483

Vertegenwoordiger voor

KRONAS
REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

Belleville District Christian School invites applications from

TEACHERS

for the primary and intermediate grades. Please send applications to the Principal, Mr. J. Wilms, 192 North Front St., Belleville, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades, for 1968-'69 school year. Low rental apartment available. Please send inquiries and applications to Mr. J. Vreugdenhil, principal, Box 81, Wyoming, Ont.

LONDON DISTRICT CHRISTIAN SECONDARY SCHOOL

For the next school year we will need

A TEACHER

of Mathematics, Geography, and Physical Education. Please send inquiries or applications stating references, qualifications etc. to Mr. W. Drost, Principal, 243 Tremont Road, London, Ont.

HOUSE PARENTS NEEDED

Christian parents, with or without children are needed to provide compassion and love to children without it. In the Paterson, New Jersey area, Children's Haven, Inc. is seeking to begin a Home in which 6 to 8 children can be housed in a family environment under the guidance of an experienced "mother and father" couple. In this Home, Children's Haven proposes to simulate as closely as possible a natural family relationship between parents and children. It will seek to make children feel wanted and to furnish them with affection, counsel, material needs and instruction. The father will work outside the Home as in any family and the mother will be provided a salary. Assistance will also be given in the maintenance of the Home. We welcome your inquiries. Please address: Mr. John B. Morris, President Children's Haven, Inc., 331 West Shore Drive, Wyckoff, New Jersey.

The Calvin Chr. School of KINGSTON, the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the lower and the intermediate grades, for the 68-69 schoolyear. Please, send applications to the principal, Mr. H. van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

Calvinistic School of Wellandport requires

2 TEACHERS

for the schoolyear 1968-'69.

One for the primary grades. One for the intermediate grades. Our 10-room school is conveniently located in the Niagara Peninsula. The school is well-equipped with outstanding audio-visual aids.

Send your applications to Mr. John Tamming, Principal, R.R. 1, Wellandport, Ont.

On Beautiful

VANCOUVER ISLAND.

The Duncan Christian School Association needs

A PRINCIPAL

in Sept. '68, with at least 3 years teaching experience. And

A TEACHER

for the intermediate grades.

Please send full particulars to Mr. J. Kroek, Secretary, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

LETHBRIDGE, ALBERTA

The Immanuel Christian School requires an

ENGLISH TEACHER

for the departmentalized Jr. High School next September. We also have openings in

GRADES ONE & THREE

Preferably experienced teachers should apply or direct requests for information to Mr. George Yntema, principal, 802 - 6th Ave. No., Lethbridge, Alta.

(Continued on page 12)

U.S. $3,441,000,000

was the acquisition cost of Government Surplus Goods sold during 1965 to the public within the NATO—countries, at fractions of the original costs. Government Surplus Goods represent merchandise of all categories, used as well as unused, and may be purchased by anyone. (On sales to citizens of other than NATO countries, take care to note regulations set forth). Here are a few examples of sales having taken place:

Military jeep $50	**Aircraft radar $35**
Electric drill $3	**Radio receiver $4**
Lathe $5	**Motorcycle $4**
Motor scooter $5	**2 ton trailer $12**
4 ton trailer $19	**Refrigerator $14**
Petrol tractor $20	**Diesel tractor $26**
Snowmobile $15	**Film camera $3**
5 ton truck $52	**3 ton truck $44**
Fork lift $115	**Bicycle 50¢**
Bulldozer $97	**Cement mixer $2**
Tent $1.50	**Sleeping bag 50¢**
Duplicator $2	**Rifle $2**
Adding machine $5	**Typewriter $3**
Binoculars $1.50	**Plastic boat $5**
Outboard motor $7	**Skis $1**

Daily sales are conducted in the United States

Complete catalog of all Government Surplus Depots and Sales Offices throughout the NATO-countries, together with information on the regulations governing the disposal and redistribution of Government Surplus Goods and all registration and bid forms, may be ordered from:

D.S.A.S. MARI
Nato Surplus Information Center
Oslo-Grefsen, Norway

exclusively. The entire catalog is sent free of charge *upon payment of U.S. $1.00 in banknotes*, to cover postage and registration fees. U.S. citizens may also make their payment through bankers certified cheque or draft.

The following payment methods are also accepted from: GREAT BRITAIN: To accounts with Barclays Bank Limited, Lloyds Bank Limited and Midland Bank Limited. FEDERAL GERMAN REPUBLIC: Postal account 6033 Hamburg. DENMARK: Postal account 34834 Copenhagen. NORWAY: Postal account 547282 Stockholm. FINLAND: Postal occount 112085 Helsinki. SWITZERLAND: Postal account 33795 Basel. THE NETHERLANDS: Postal account 11816 The Hague. ITALY: Postal account 1/41618 Roma. (U.S. and CANADA citizens are requested not to make payments directly to any European account unless the catalog should be sent to an address in the same country.)

To: D.S.A.S. MARI, Nato Surplus Information Center, Oslo-Grefsen, Norway.
Enclosed find the amount of U.S. $1.00 in banknote, Bankers cheque or draft. Please send a complete catalog to:
Name ....
Street ....
City .... **Prov.** ....
Country ....

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

TEACHERS WANTED

(Continued)

The John Calvin Christian School of Strathroy, Ont., will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades and

A TEACHER

for one of the intermediate grades, for the 1968-69 schoolyear.

Please, send applications to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

Are you interested in joining the Fruitland John Knox staff as a primary, junior and/or senior (rotary)

TEACHER

in our 8-room school? If so, contact John E. Top, principal, Box 27, Fruitland, Ont.

The very congenial staff of the 8-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. is sorry that

TWO TEACHERS

are leaving. Who will join us in a junior and a primary grade?

Please send application to the principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont.

The Hamilton District Christian High School needs

TEACHERS

for English, Commercial Subjects, Bible, Geography, and possibly Mathematics. The school is in the process of expanding its curriculum and facilities. If interested, please contact Mr. Peter J. Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont., stating qualifications, experience and references.

Due to expansion the John Knox Christian School in Brampton will need

TEACHERS

for the 1968-1969 term. Send applications stating qualifications and experience to Mr. H. A. van der Windt, Principal, 82 McLaughlin Road S., Brampton, Ont.

The Timothy Christian School in Barrie, Ont. needs a

TEACHER

for grades 3 and 4 by Sept. 1968. Please write to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington St., Barrie, Ont.

Due to the expansion of the school and upgrading of qualifications of two of its staff-members the Georgetown District Christian School will need

3 TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1968-'69. Please forward inquiries or applications to the principal Mr. J. Petrusma, 28 Ewing St., Georgetown, Ont.

Calgary Christian School invites application for a

JUNIOR HIGH TEACHER

for the school year 1968-1969. Please address inquiries to Mr. G. Vanderveen, Prin., 2839 - 49th Street S.W., Calgary, Alberta.

John Knox Christian School, Brockville — City of the Thousand Islands

We need a

TEACHER

for our primary grades for the 1968-69 school year. Send inquiries or applications to Mr. G. Endhoven, Principal, 49 Bartholomew St., Brockville, Ont.

Due to further study of two of our staffmembers the John Knox Christian School of Woodstock will need

2 TEACHERS

for the 2-3 and 5-6 grade levels. Please send your inquiries and applications to the principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ontario.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will require for September 1968

A TEACHER

for Grade One. Send applications to Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28 Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

A PRINCIPAL
&
THREE TEACHERS

for the primary & intermediate grades. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

We invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a large school system.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. Phone 385-2045 (area code 416).

The Trenton Christian School will be in need of

TEACHERS

for the 1968/69 term. Kindly apply to the Secretary of the Board, Mr. Y. Teertstra, R.R. # 1, Trenton, Ont.

Sarnia Chr School needs

ONE TEACHER

for **Math and Science**, gr. 6-9,

ONE

for **English and History**, gr. 6-9, and

TWO TEACHERS

for the gr. 1-6 level.

Send applications to the principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

St. Catharines

needs **TEACHERS**

in the primary and junior grades. Apply to Mr. J. Stronks, principal Calvin Memorial Chr. School, 300 Scott St., St. Catharines, Ont.

Calvin Christian School, Chatham, Ontario, will be in need of

TEACHERS

for various grade levels, for the 1968-69 school year.

Please send applications to the Principal, Mr. J. Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Calvin Christian School in Dundas needs

QUALIFIED TEACHERS

in the primary and intermediate grades. New house available close to school. Please send applications and inquiries to Mr. F. Burghgraef, R.R. # 2, Dundas (Ont.).

The Brantford Christian School will be in need of

TEACHERS

for Sept. 1968 in the following grades: Grade 2; 3 & 4; 5 & 6. The school has 5 rooms, large playgrounds, and the use of a new gymnasium. Application should be sent to: Mr. J. Kooistra, Principal, 7 Calvin St., Brantford, Ont.

The St. Thomas Ebenezer Christian School needs

TWO QUALIFIED TEACHERS

per Sept. '68. Send inquiries and applications to Mr. H. Marissen (princ.), 77 Fairview Ave., St. Thomas, Ont.

The Immanuel Christian School of Oshawa invites

TEACHERS

to apply for vacancies in the primary department for the 1968-'69 schoolyear. Send your letters to Mr. Wm. R. Rang, Principal, R.R. 3, Oshawa, Ont.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.,
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book:

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13,00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp. Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Het boek dat voor het eerst in 1685 werd gepubliceerd, heeft reeds veel herdrukken beleefd. Ook vandaag is er nog veel vraag naar dit boekje.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

New 'premieboeken'
For one subscriber:

HEL EN HEMÉL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

MY STORY, by Doctor Tom Dooley.
Dr. Dooley tells about his battle against poverty, disease, and ignorance in the remote villages of Southeast Asia. Beginning with his assignment to the refugee camps of Vietnam in 1954, and ending with his tragic death from cancer at the age of thirty-four, this is the story of a young doctor whose selfless, dedicated devotion to his fellow man has inspired the entire world.

HEIDI, by Johanna Spyri.
Of all the books by Johanna Spyri, **Heidi** is the one that has won most acclaim. Since its publication in 1881, **Heidi** has been translated into many languages. Heidi, a country-girl, moved to the big city, but could not adjust herself to city life.

THE LILIES OF THE FIELD, by William E. Barrett.
The unforgettable story of a 24-year-old negro boy, Homer Smith — in the film Sidney Poitier — who built a chapel for the German nuns.

For two subscribers:

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints**, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.

GOOD NEWS FOR MODERN MAN, The New Testament in Today's English Version.
Sales of this new version, according to the Quarterly Newsletter of the Canadian Bible Society, have exceeded nine million and distribution is currently running at 100,000 a week.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will**.